

TEOZÓFIA

A MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT FOLYÓIRATA

90. évfolyam

1997

6. szám

TEOZÓFIA

A Magyar Teozófiai Társulat újraindított tájékoztatója.

Kézirat gyanánt

1997.

90. évfolyam 6. szám.

Szerkesztették:

Bárány Károly

Reicher László

Tartalomjegyzék:

Fehér Lótusz - 1997. május 8.	1
<i>Reicher László</i>	
Mi a Teozófia?	6
<i>I.K. Taimni</i>	
Mi a Teozófiai Társulat igazi munkája?	13
<i>I.K. Taimni</i>	
Majdnem elfelejtett idők élő emlékei	23
<i>Betsan Coats</i>	
Gondolatok énünk gyenge oldalának szeretetéről	27
<i>Elliot Robertson</i>	
A Szentély fénye (1. rész)	30
<i>Geoffrey Hodson</i>	
Régi kínai képecskék	35
<i>A.G. Vreede</i>	
A bölcsesség iskolájának tanulmányi programja Adyarban	39
Az M.T.T. kiadásában megjelent könyvek	40
A Teozófia és a Teozófiai Társulat	41

M.T.T. 1997. május 8.

FEHÉR LÓTUSZ

Ma emlékezünk meg és ünnepeljük H. P. Blavatsky halálának 106. Évfordulóját és ugyanakkor a Magyar Teozófiai Társulat megalakulásának 90. és hivatalos újraindulásának hatodik évfordulóját. Ez egyúttal az 1996-97-es tanulmányi és munka évadzárója is.

Az előző folyóirat kiadványunkban, az 5.-ben olvashatta minden kedves tagtársunk a „HOGYAN TOVÁBB?” kérdéssel kapcsolatos gondolatokat és idézeteket. Ami a társulati munkát és közös tanulmányozást illeti, sajnos nem mindenben váltak valóra reményeink és terveink. Ebben nagyrészt, de csak részben, az igen nehéz körülmények játszottak szerepet. Nehéz és kritikus időkét élünk az események és fejlemények egyre gyorsuló sodrában, az állandóan romló és tudatosan, szándékosan rontott testi, lelki, társadalmi, gazdasági, kulturális emberi körülmények között.

De vannak szép, jó és igaz kezdemények, folyamatok is, például a Föld Napja, az erősödő természet felé fordulás (GAJA), környezetvédelmi világnap, összefogások, egységre törekvések, megbékélések, integrálódási folyamatok, emberi segítségnyújtó szervezetek és egyének, jó szándékú pedagógiai és társadalmi próbálkozások, csodálatos tudományos felfedezések stb.

Mi a magyarság itt vagyunk Magyarországon, Európa közepén, ezen a bolygón, ebben a Naprendszerben, Galaxisban, itt és most van a helyünk és dharmánk, életünk és munkánk ebben a társadalmi, gazdasági, politikai krízis sorozatban, vezetési krízishelyzetben. Eközben nem kerülheti el a figyelmünket, hogy viszonylag rövid időn belül üstökös rohan el a Föld mellett, Nap-kitérés, napfogyatkozás, holdfogyatkozás történt, a Földön sűrűben vannak árvizek, viharok, földrengések és más természeti és társadalmi katasztrófák, továbbá éhínség, nyomor szinte a világ minden részén. Úgy kell megálljunk a helyünket és a munkánkat végezzük, hogy közben a korszakváltó átrendeződési folyamatban, vagy annak részeként, mintha a sötétség és elvadult gonoszság, ön- és közveszélyes pusztítási őrület minden erői, tudatosságai egyre akadálytalanabban, gátlástalanabban és arrogánsabban működne! Mít tapasztalunk? Vad izléstelenséget, destruktív „művészeteket”, felelőtlenséget, szüklátókörűséget, tunyaságot, közönyt, önzést. Csak a mának és „élvezeteinek” élést, anyagiaságot. Szinte mindennapivá, sajnos egyre megszokottabbá válik a kegyetlenség, durvaság, elembertelenedés, gyilkolás, bűnözés, sikkasztások, korrupció, kizsákmányolás, hazudozás („csúsztatások”). A felelősségre vonás hiányos, a rendtartás szervei, hatóságai, a törvényesség, az igazságszolgáltatás gyenge és lanya.

Korunk egyik nagy és általánossá vált bűne az amit egyik nagy világlap szerkesztő vezetője mondott az igazat és csakis az igazat megírni törekvő egyik fiatal és még lelkes újságírónak: „Jamais la verité!” - „Sohasem az igazságot!”. Mert szerinte és sajnos sok más szerint is, adott esetben sokkal többet ér és hasznosabb egy hihető hazugság, mint az igazság.

A továbbiakban vizsgáljunk meg néhány ellentét-párt és azok összefüggéseit.

A NEM-IGAZ, az IGAZSÁGTALANSÁG az IGAZSÁG ellentéte. Az igazság kényelmetlen lehet valakiknek. Miért? Mert szembesülésre kényszerít, személyes vagy csoport érdeket sért, önvizsgálatra ösztökél, megszokott és kényelmes világszemléletek átdolgozását és még sok más igényel.

A VALÓSÁG ellentéte a VALÓTLANSÁG és ennek felismeréséhez nélkülözhetetlen a helyes megkülönböztető képesség és ítélőképesség (VIVEKA). Ezen ellentétek a legerősebben a ÉRDEKBEN, az ambícióban, hatalomvágyban, a LÁTSZATBAN (MAYA) nyilvánulnak meg. Ide tartozik, hogy szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy nem csak az aktív, cselekvő, tényleges bűn és gonosztett rossz, hanem az is amikor nem tesszük meg azt amit a jó irányban meg kellene tennünk és amit az indítóokok tisztázása után magunkat összeszedve, meg is tudnánk tenni. Ez a mulasztás bűne! Túl sok esetben a problémák megoldása helyett, a megmagyarázás, a mentségek keresése történik. Mindezeknek gyakran legalább olyan súlyos következményei vannak mint az aktív bűnöknek!

A TUDÁS ellentéte a NEM-TUDÁS, a TUDATLANSÁG. A gyakorlati mindennapokban ezek az ellentétek a tudásra való törekvés hiányában, a butaságban, a tanulatlanságban és még nagyobb bajokban nyilvánulnak meg. Alapvetően igaz, hogy minden emberi szenvedés, kín és nyomorúság oka a tudatlanságra, a nem-tudásra vezethető vissza.

Ehhez tartozik, ennek szinte változata a legalább annyi bajt és szenvedést okozó hiányos, képzelt tudás, téves tudás, tájékozatlanság, amikor az ember azt hiszi, vagy vágyik hinni, hogy már jól és helyesen tud. - Ebből következnek az okoskodás, a dogmák, az önteltség, a téveszmék, hiedelmek, a babonák. Következmenyeik szinte állandóan jelen vannak a mindennapi életben.

A Teozófia, az Isteni Bölcsesség az igazságot és a valóságot és csakis azt tartalmazza, hordozza és emberi szervezete a Teozófiai Társulat és tagjai megismerésére törekszenek és az szerint igyekeznek élni. Az ehhez szükséges sok más tulajdonság mellett, a tolerancia az egyik legalapvetőbb és legfontosabb. De ezzel kapcsolatban kell szólnunk a manapság állandóan emlegetett „másságról” is. Sajnos a „MÁSSÁG” címén és ürügyén, annak állandó hangoztatásával igyekeznek sokan egyre általánosabbá „természetesebbé”, „elfogadottabbá”, „szalonképesebbé” tenni a természetellenességet, a nem - természetest, a szélsőségeket, az ártalmasságot, a torzulást, 'törzítést, a parazitasságot, a devianciákat és még sok minden mást is. Azonban miért van általában szinte csak bizonyos negatív másságokkal baj? A pozitív másság ritkán okoz megbotránkozást, társadalmi kárt, ritkán mutat rossz példát.

Az ideológiákká, dogmákká, tantételekké szűkített, silányított sok esetben hamis „igazságok” óriási károkat és pusztításokat okoztak és okoznak. Kiábrándultsághoz vezetnek, de az azoktól való megszabadulás iránti törekvések nem igazi szabadsághoz, felszabadultsághoz vezettek, hanem szabadossághoz - libertizmushoz, amely özönvízszerűen árasztja el világgunkat, társadalmainkat, országunkat, életünket! Mindez teljes úttalansághoz, támpontnélküliséghez, tévelygésekhez vezet, amit a mindenkori ügyeskedők használnak ki óriási pénzek és a hatalom megszerzéséhez.

Mit tehetünk mi? Mit kell tennünk? Mi a dharmánk?

Nekünk a TEOZÓFIÁVAL, a tudás állandó gyarapításával, a tudatlanság eloszlataésért, a bölcsesség megértéséért, befogadásaért, terjesztéséért kell dolgoznunk.

Erre mutat rá az alábbiakban két lényeges idézet H. P. Blavatsky: A TEOZÓFIA KULCSA című könyvéből:

„Amit tennünk kell az, hogy a természet összes törvényei terén tudást érjünk el és azt a tudást terjesszük. Bátorítanunk kell azon törvények tanulmányozását, amelyeket a modern emberek a legkevésbé értenek, vagyis a vak hitre és tekintélyre alapozott mostani babonás hiedelmek helyett, a természet igazi ismeretére alapozott úgynevezett okkult tudományokat.”

„A teozófia az örök Nap, amelynek társulata mint tovatűnő üstökös igyekszik bolygóként olyan pályára állni, hogy mindig a Föld Napjának vonzási körében keringjen. A Teozófiai Társulatot azért hozták létre, hogy embertársainknak megmutassák, hogy olyan mint Teozófia (Isteni Bölcsesség) létezik, és hogy örök igazságai tanulmányozásának és asszimilálásának lehetővé tételével segítsenek az ahhoz való felemelkedéshez.”

Továbbá minden erőnkkel és képességünkkel, mindenkor azért kell dolgoznunk, annak megvalósítására törekednünk ami : IGAZ, SZÉP, JÓ, BARÁTSÁGOS, SEGÍTŐ, BÖLCS ÉS BOLDOGÍTÓ! Akkor is ha: „Az igazság fehér galambja alig talál helyet ahol fáradt és nem szívesen látott lába megpihenhetne”. (A Maha-Csohán leveléből.) Jelen korunkban az igazság és valóság vonzóereje túl sokak számára szinte megszűnt, kényelmetlen nyüggé vált. Nincs vagy csak alig van közönsége. Sok minden másnak viszont van! De az igazság és valóság terjesztőinek és élőinek mi Arany Jánossal csak azt mondhatjuk, hogy: „ Van hallgatód vagy nincsen, csak mondd, ahogy Isten adta mondanod!”

Vajon miért igyekszünk így cselekedni? Mert a VALÓSÁG és az IGAZSÁG továbbra is örökre fennmarad, akár elismerik, elfogadják, befogadják, akár nem! Ugyanúgy mint ahogyan a mindenkori megnyilvánult világokban a természet alaptörvényei tovább működnek a korszakok során át, minden kisebb és nagyobb periódusban egyaránt.

Most vizsgáljuk meg mit ismerünk TERMÉSZETESNEK, NEM-TERMÉSZETESNEK, illetve TERMÉSZETELLENESNEK.

TERMÉSZETES minden nagy és kicsi élőlény, tárgy, táj, esemény, folyamat ha és amikor az egész, az egyetemes az EGY szerves része és megnyilvánulása. Tehát lehet az emberfeletti lény, átlagos ember, állat, növény, anyag, ásvány, táj, munka, működés, mű, művészeti alkotás, megnyilvánulás, őszinte cselekmény, beszéd, viselkedés, írás, gondolat, érzélem. Az érezhető, azt ösztönösen lehet tudni, hogy mi a természetes, ha az ember testileg, lelkileg egészséges.

NEM-TERMÉSZETES minden előbb említett vagy még nem említett, ha és amikor az egyetemeshez tartozás szerves összefüggéseitől el van vágva, meg van fosztva és/vagy öncélú fantázia, spekulatív ambíció eredményeként erőltetve, őszinteség nélkül tudatosan hozta létre valaki, vagy hozták létre valakik. Ilyen például az igen romboló mesterséges környezetünk!!

TERMÉSZETELLENES minden ami a természetesnek ártani szándékozik, azt rombolni, destruálni, elferdíteni, torzítani, kizsákmányolni vagy ilyen és hasonló célokra használni igyekszik.

Gondoljuk végig és tudatosítsuk magunkban, hogy az elmúlt időkben a korábbi generációkban, korábbi inkarnációinkban okozói és részei voltunk az eseményeknek, és részvételünk arányában és mértékében magunk is előidéztük ezt a világot ami jelen körünkben van. Mindezzel és jelenlegi viselkedésünkkel alakítjuk a következő generációk világát, amelyben ugyancsak részt fogunk venni, akkori születéseinkben, életeinkben. Elválaszthatatlanul része vagyunk világunknak és abban szeretteink és a magunk életét is befolyásoljuk, alakítjuk.

Tehát a század- és évezredvégi körülményeink és állapotaink miatt, törekvéseink, munkánk céljai közé tartozik, hogy mentenünk kell ami értékes és menthető. Indítékainkban ehhez szolgál alapul és háttérként a Teozófiai Társulat mottója és a három célkitűzés. Mindezt és az előbbieket kell igyekeznünk embertársaink elé tárni, mert életfontosságúan szükség van rá. Tudatosan igyekszünk előkészíteni és ha lehet az alapokat lerakni a következő békésen fejlettebb korszakhoz. Minden területen és vonalon igyekezzünk előmozdítani a jó irányú továbbhaladást a tovább lépést.

R.L.

- * - * - * - * -

MI A TEOZÓFIA?

Írta: I. K. Taimni

(Megjelent: The Theosophist, 1963. novemberi számában)

A Teozófiai Társulat vezetői igen sokat írtak már erről és a társulatban sokan hajlamosak azt hinni, hogy ezzel, ilyen értelemben szükségtelen tovább foglalkozni. Amennyiben azt szeretnénk megtudni, hogy mi a Teozófia, csupán azt kell tennünk, hogy elolvassuk mindazt amit e témáról H. P. Blavatsky, Annie Besant, C.W. Leadbeater és mások írtak. Ez a magatartás arra a félreértésre alapozódik, hogy a Teozófia ideák gyűjteménye, amit könyvek olvasásával és előadások meghallgatásával lehet elsajátítani, továbbá azokon való mély gondolkodással és elmélkedéssel. Az emberi természet, a világegyetem és mindkettő alapjául szolgáló valóság kissé gondosabb megfontolása rá fog mutatni arra, hogy a Teozófia megértésének ilyen megközelítése igen elégtelen és nem megfelelő. Már a Teozófia természete miatt sem vezethet bennünket a annak igazi megértéséhez. Másrészt azzal, hogy elménkben zavart és önteltséget idéz elő, éppen hogy meg fog akadályozni bennünket az igazi tudáshoz vezető egyedüli eszközök alkalmazásában. Az igazi tudás megszerzéséhez az első lépés azt tudni, hogy nem tudunk.

E rövid cikkben azzal a szándékkal mutatunk be néhány elgondolást, hogy ezen mélységesen komoly kérdés iránti dinamikusabb magatartás alkalmazásának szükségességére utaljunk, amellyel az Isteni Bölcsesség minden komoly tanulmányozójának a legnagyobb mértékben rendelkeznie kell. Itt alig szükséges rámutatni arra, hogy ezt a kérdést sohasem szabad lezártnak tekinteni, és amennyiben mégis lennének olyan tagok akik hajlamosak annak tekinteni, gondolkozzanak komolyan erről, hogy vajon nem lehetne-e ehhez rugalmasabban viszonyulni. Valójában a Teozófiai Társulatnak mint egésznek a feladata, hogy ezt a kérdést nyitva tartsa és olyan légkört tartson fenn, amely minden tagot arra bátorít, hogy erre a kérdésre saját maga válaszoljon. Nem valamilyen tisztán akadémiai szellemben, egyszer s mindenkorra, hanem belső megvilágosodások vég nélküli során át.

A rendelkezésre álló kevés hely miatt, arra a kérdésre, hogy „Mi a Teozófia?” nem lehet átfogóan válaszolni. Igyekszem néhány lényeges pontot az olvasó elé tární, amely elképzelést adhat arról, hogy az intellektus közege át mit vélek a Teozófia természetének. Ez természetesen csak egy szempont - az enyém - de sok másíknak is kell lennie. Ez az előnye, ha van egy ilyen intézmény mint a Teozófiai Társulat, amelyben nemcsak a tolerancia szellemében, hanem komoly együttműködésben bármilyen témára vonatkozó különféle szempontot is be lehet mutatni és végig lehet gondolni.

A Teozófia természetét meggondolva, négy alapvető aspektusában foglalkozom a témával, amelyeket a kényelmesség érdekében misztikusnak, okkultnak, intellektuálisnak és intuicionálisnak fogok nevezni. Vegyük először a misztikus aspektust.

Mind az egyénnel, mind a világegyetemmel, a makrokozmossszal és a mikrokozmossszal összefüggésben, a megnyilvánulás három alap valóságának általában az anyagot, az elmét és a tudatot tekintik. Összefüggésben vannak ezek egymással, és ha igen, akkor hogyan? A legmagasabb hindu bölceleti felfogás szerint a világegyetem, amelynek szerves része vagyunk, a Végő Valóság kifejeződése, amely a megnyilvánulásban mint tudat jelenik meg. Ez a tudat az, amely az egész világegyetem minden aspektusának, mind a láthatónak mind a láthatatlannak alapja. Nincs semmi más és nem is lehet, csak a tudat. Bárhogyan is fogalmazzuk meg, a magunkban a finomság minden fokán észlelt mentális jelenségek, a tudatban lezajló jelenségek, vagyis a tudat jelenségei. E tanítás szerint, még azok a dolgok is, amelyek elménknek kemény, kézzelfogható és szilárd tárgyakká tűnnek, pusztán mentális természetűek, és ezért lényegében a tudat természetéhez tartoznak.

Ez a tanítás, hogy az egész megnyilvánult világegyetem, minden aspektusában a tudat természetére alapozódik, és hogy az ami három különböző dolognak - anyagnak, elmének és tudatnak - tűnik, valójában ugyanazon Valóság három aspektusa vagy módosulása, megdöbbentő fogalom, amit sokan nehezen tudnak elképzelni. Mindezek ellenére, a bölceleti gondolkodás és misztikus tapasztalat végő célját jelenti. De természetesen, az igazság ezen Igazsága ott van mélyen elrejtve elménk legfinomabb rétegében és csak akkor észlelhető ha túlhaladtuk az a réteget. Az anyagot, az elmét és a tudatot minden gyakorlati célra különböző dolgoknak kell vennünk, és ez a megkülönböztetés az átlagos ember számára megfelelő lesz, éppen úgy ahogy az atomi és molekuláris reakciók megfelelnek még akkor is, ha a tudomány felfedezte, hogy magában az atomban is, az anyag és az erők egészen más és mélyebb világa van.

Fel lehet tenni a kérdést: „ Amennyiben az egész megnyilvánult világegyetem a tudat módosulása és mintegy az Isteni Tudatban lebeg, akkor hogyan van, hogy a megnyilvánulásban az elme és a tudat különböző szintjeit tapasztaljuk?” Túl messzire vinne bennünket ha ezen mélységes kérdésbe hatolnánk, és nincs is rá szükség, hogy ezt tegyük. Jelenleg elégséges lesz számunkra, ha felfogjuk azt az egyszerű elgondolást, hogy az elme és az anyag e különböző szintjei ugyanúgy foghatók fel a tudat különböző módosulásaiként, mint ahogyan a vízgőz, a folyékony víz és a szilárd jég ugyanazon H₂O jelű vegyi anyag különböző módosulása.

A tudat módosulásainak minden különleges fajtája, az anyag és a mentális jelenségek megfelelő típusát hozza létre, és ameddig valamely egyén tudata az anyag különleges típusa és annak megfelelő elmeszint megszorításai közé korlátozódik, azon szinthez tartozó törvények, megszorítások és illúziók kötelékében van. Az egyéni tudat, amely az anyag és annak megfelelő elmeszint bizonyos síkja börtönének fogságára korlátozódik és ahhoz, hogy abból a börtönből kikerüljön, meg kell szabaduljon annak megszorításaitól. Azonban, ha csupán a fizikai test legfelsőbb börtönépületéből szabadulunk, nem jeleneti azt, hogy teljesen szabaddá váltunk, mivel úgy is mondhatnánk, sok udvarú börtönben élünk, és ha csak a legfelsőbb udvarból jutunk ki, csupán azt jelenti, hogy a következő udvar viszonylag nagyobb szabadságához és tudásához jutottunk. Ameddig nem vagyunk képesek túljutni az összes további udvar falán, nem lehetünk igazán szabadok, és nem lehet közvetlen tudásunk a fentebb hivatkozott titkok Titkáról, vagyis arról, hogy minden a tudat vagyis a Valóság játéka és hogy mi azon Valóság része vagyunk. Ez az Igazság az, amelyet végül az Ön-megvalósulásban nyerünk el, amely valóban szabadabb vagy felszabadulttá tesz bennünket és amelyre a *Világosság az Ősvényen* című könyv II. rész 17. aforizmája hivatkozik: „*Kérdezd meg a legfelsőbbtől, az Egyetlen Egytől végső titkát, amelyet örök idők óta tartogat számodra.*” Akkor mindörökre elmúlik minden illúzió, és mi örökre ennek a Igazságnak a ragyogó fényében élünk, vagy másképpen megfogalmazva, Istennel való egységben, hatalmának tudatos csatornájává válva.

A Teozófia legmagasabb vagy misztikus aspektusaként fogható fel az egyéni tudatnak az Egyetemes Tudattal történő teljes fúziója, ami által az Örök Igazság közvetlen ismerete érhető el. Amikor ezt a legmagasabb tudást elértük, amely nem közölhető egyik személytől a másiknak, ún. *Dzsfívanmuktává*, vagyis a Bölcsesség egyik Mesterévé váltunk. Minden feladatot megtanultunk, amit a megnyilvánult világok nekünk megtaníthatnak, a bennünk rejtve volt igazi természetünk tökéletességét és tudását bontakoztattuk ki és már nem kötelező számunkra itteni életre visszajönni. Már nem vagyunk a születés és halál kerekéhez kötve, mivel már nem vagyunk a megnyilvánult élet illúziói és korlátozásai alatt. Ha visszajövünk és itt élünk, akkor azt az Isteni Élet szabad eszközeiként tesszük, hogy azokat a testvéreinket segítsük akik még illúziók által kötöttek és az élet nyomorúságait szenvedik.

Ezután érkezünk a Teozófia második aspektusához, amelyet okkultnak nevezünk. A Teozófia misztikus aspektusa Brahma, vagyis a bennünk lévő Valóság közvetlen megismerésével foglalkozik és semmi mással.

Azonban ez a Brahma az ötszörös világegyetemben is megnyilvánul, áthatja azt a világegyetemet, és amint láttuk *maga a világegyetem*. A fentiekből következik, hogy az a Brahma hogyan nyilvánul meg a világegyetemben, úgyszintén Brahma ismerete, ugyanúgy mint ahogyan annak ismerete, hogyan működnek a természet erői az ember fizikai és a fizikainál finomabb testeiben úgyszintén az ember ismerete, teljes aspektusában.

A megnyilvánulásban lévő Brahman ismeretét nevezik okkultizmusnak és azzal érhető el, hogy az egyéni tudatot a fizikai agyban működő alsóbb elme fölé emeljük. Az így kifejlesztett fizikainál finomabb képességeket ugyanúgy használjuk a fizikai világban túli szintek jelenségeinek kutatására, mint ahogyan az érzékszerveinket és azok fizikai műszerek formájában történő kiterjesztéseit használja a tudomány a fizikai világ jelenségeinek vizsgálatára. Az ilyen okkult módszerekkel nyert tudás abban az értelemben közvetlen, hogy a fizikainál finomabb képességek általi közvetlen észlelés, azonban megbízhatósága és értéke a kifejlesztett képesség, valamint azon szint szerint különbözik, amelyen a tudat működik. A személyiség alsóbb szintjein működő pszichikai képességekkel rendelkezők hajlamosak a tévedésre és a káprázatra, és az általuk elért tudás, megfelelő képzés és a magasabb szintekről származó szellemi megvilágosodás nélkül nem megbízható. Másrészt a magasabb jóga módszerek által elért tudás nincs a hibának és a közönséges illúzióknak alávetve. Azonban az átvívó mechanizmus hibájából következő hibás átvitelnek köszönhetően a lefelé haladás közben ez a tudás bizonyos mértékű torzulást vagy homályosodást szenvedhet. Ezért szükséges, hogy a jógai hosszas és szigorú képzésen menjen át, nemcsak a magasabb szellemi képességei kifejlesztésében, hanem az alsóbb tudathordozó eszközei átrendezésében is, hogy alkalmassá tegye azokat a magasabb tudás torzításmentes átvételére. A magasabb szellemi szinteken így elért tudás nagy része úgyszintén közölhetetlen és a kifejezés igazi értelmében ezoterikus, mivel a szokásos gondolai formákba nem önthető.

Tehát amit okkult tudásként ismerünk, mindenféle forrásból származó részben megbízható, részben nem megbízható adatok és információk összetett tömege, és a tanulmányozónak azok elfogadásakor vagy elvetésekor a megkülönböztető képességét kell használnia. Az igazi és transzcendens tudás elérésének egyedülien tökéletes módszere, a saját szellemi és magasabb mentális képességek kifejlesztésével történő saját kutatás.

A fizikai szinten túli képességek által elért tudás értéke a származásának forrásától is függ. Minél magasabb szintű az eredete annál nagyobb az értéke.

Az alsóbb pszichikai képességekkel szerzett tudás, még ha megbízható is lényegtelen természetű és nem éri meg a ráfordított fáradságot sem. Ezért van az, hogy az okkultizmus egyik hiteles tanítója sem bátorítja az alsóbb pszichikus képességek és erők iránti sóvárgást és azok kifejlesztését, és tanítványait inkább arra ösztönzi, hogy előbb tisztítsák meg és vonják ellenőrzésük alá elméjüket és vágyaikat és megfelelő módon építsék jellemüket. Ezen tulajdonságok nélkül nem lehetséges a szellemi képességek fejlesztése. A fentebb mondottakból nyilvánvaló, hogy a Teozófia második aspektusa vagyis az okkultizmus úgyszintén közvetlen tudásra vonatkozik, azonban az ilyen tudás megbízhatósága az elme szintjétől és a tudás elérésébe vont képességek szerint változik.

A Teozófia harmadik aspektusát intellektuálisnak nevezhetjük. Ez könyvekből, előadásokból és más külső forrásból származó elméleti tudás. Azon szentek, bölcsek és jógik tanításaiból és tapasztalataik feljegyzéseiből állhat, akik a finomabb szintek és síkok valóságaival történt közvetlen kapcsolatból kapták azokat és azután intellektuális kifejezésekkel adták tovább azok javára, akik nem férnek közvetlenül hozzá azokhoz a magasabb szintekhez. Vagy más tanítók elsődleges tanításainak értelmezéséből származhatnak azért, hogy kidolgozzák azokat vagy könnyebben érthetővé tegyék. De lehet az élet megfigyelt tényeire, következtetésre vagy feltevésekre alapozódó pusztá spekuláció eredménye is. Akármilyen természetű vagy eredetű is legyen az ilyenfajta tudás, az a közös jellegzetessége, hogy nem alapozódik magának a tanulmányozónak a közvetlen tapasztalatára, hanem más emberek tanúságára vagy következtetésére. Ezért érvényessége felől nem lehetünk biztosak és azok elfogásakor vagy elejtésekor a saját ítélőképességünket, megkülönböztető képességünket kell alkalmaznunk.

Az ilyenfajta tudás értéke olyan kérdés amelyet a komoly törekvőknek igen gondosan kell végig gondolnia. Fontolja meg gondosan, hogy ez a tudás mennyire értékes számára. Napjainkban általában túl nagy értéket tulajdonítanak az ilyen tudásnak és tudóskodó hiúságtól, valamint az emberek bizonyos rétegére ható ilyenfajta tudás csábítástól hajtva, egyes tudósok a pusztán elméleti tudás egyik rakományát a másokra halmozzák. Természetesen mi tudjuk, hogy az ilyen irányzat, amely napjainkban annyira előtérben van, a fejlődés azon fázisának tulajdonítható, amelyen az emberiség jelenleg átmegy, valamint ebben a fejlődési fázisban, az intellektus nagy jelentőségének. Azonban az Isteni Bölcsességre törekvő, akinek célja nem csak az elme kifejlesztése, hanem az Igazság felfedezése, gondolkozzon és fontolja meg ezt a problémát és jusson elhatározásra, hogy vajon a haszontalan másodkézből vett tudás vég nélküli és céltalan gyűjtésével foglalkozik, vagy teljes szívvel szenteli magát a sajátmagában rejlő Igazság felfedezése szent feladatának.

Amennyiben kísértést érez, hogy az előbbi útra térjen, akkor vegye figyelembe az *Iszavaszjopanishad 9-es mantráját*:

*andham tamah praviszanti je avidjám upászate
tato bhuja iva te tamo ja u vidjám ratáh.*

„Akik a tudatlanságot imádják nyomasztó sötétségbe lépnek; még nagyobb sötétségbe lépnek azok akik hiszékenyen kötődnek a tudáshoz.”

Amennyiben a tanulmányozó az utóbbi utat választja, gondolkozzon és gondosan fontolja meg, hogy a rendelkezésére álló igen korlátozott idő alatt mit sajátíthat ki az intellektuális tudás hatalmas óceánjából, otthagya a többit a szomjasan lapozgató tudósoknak. Amennyiben célját komolyan veszi, és határozott abban, hogy életét nem fogja haszontalan tevékenységekre pazarolni, azt fogja találni, hogy a rendelkezésére álló határtalan tudásból, választása egy igen kicsi és lényeges részre fog korlátozódni, arra amely közvetlenül vagy közvetve fogja őt eszményei megvalósításában segíteni és másokat is segíteni fog abban, hogy így tegyenek.

A fent elmondottak alapján ne legyen a tanulmányozónak az a benyomása, hogy az intellektus olyasmi amit meg kell vetni, vagy el kell hanyagolni. A törekvő életében meg van a haszna és a helye. Értéke 'abban van, hogy lépcsőként szolgálhat a közvetlen tapasztalaton alapuló magasabb tudáshoz, valamint a fejlődésben működő Isteni Terv megismeréséhez, hogy készségesen és hatékonyan tudjunk közreműködni azzal a Tervvel. Akkor válik akadállyá amikor az élet valóságaitól való menekülés eszközkévé válik és kábítószerként használva elaltat bennünket és elfeledtetni velünk az élet komoly értelmét.

Az előző bekezdésekben részben kifejtettük a belső életünkkel kapcsolatos tényekre vonatkozó puszta elméleti tudás elégtelenségét. Semmire vonatkozóan nem ad bizonyosságot. A lelket nem képes kielégíteni és belső békét, valamint erőt adni. Az alsóbb élet kísértéseivel és vonzódásaival szemben nem teszi hozzáférhetetlenné az egyént. A törekvőt az intellektus négy fala közötti fogságban tartja, ahol meg van fosztva a magasabb tudat világosságától és életétől.

Felmerül a kérdés, hogy vajon az intellektuális börtön sötétségében kell maradjon - ahol a sötétség kifejezést szellemi szempontból használjuk - amíg kifejlesztette azon képességét, hogy saját szabad akaratából, a jóga módszereivel menjen ki? Nem szükségszerűen. A börtön falai nem betonból vannak, hanem ha használhatom ezt a hasonlatot, áttetsző üvegből.

A falakat vastag sárburok teszi áthatolhatatlanná azon fény számára, amely kívül állandóan ragyog és a börtön falára világít. Ha valahogyan fokozatosan meg tudja tisztítani az üvegfalakat, a magasabb Tudat fénye egyre fokozódó mértékben hatolhat be a sötétségbe és nyújthatja a törekvőnek a szellemi élet egyre nagyobb megvilágosodását, - annak erejét, békéjét és tudását, amely elegendő a fenntartására, amíg képessé válik, hogy börtönéből kimenjen a magasabb szellemi szintek világosságába és szabadságába. Igaz az, hogy ez a fajta tudás nem ugyanaz mint a *szamádhi*-ban (révületben) a magasabb szinteken közvetlen felfogással elért tudás, de mivel az áttetsző üvegfalakon át a börtönbe hatoló világosság az Átmá-Buddhi világossága, bár kisebb mértékben, de ugyanazon minőségekkel rendelkezik. Bölcsességet, erőt, békét és transzcendens tudást hoz magával.

A börtön falainak megtisztítása csak *szádhana* (igazi tanulás) által lehetséges, vagyis magatartásunk és gondolkodási módunk teljes újrairányításával, indítékaink, elménk és vágyaink drasztikus megtisztításával, belső életünk igazi átalakításával. Amennyiben a *szádhaka* (tanuló) ezen erőfeszítésében sikerrel jár, akkor a személyisége misztikus módon osztozhat magasabb Énje életében és tudásában, bár még mindig az intellektus börtönében van.

Az ilyen szellemi tudást, amely elménk és vágyaink fokozatos megtisztításával, igaz étellel jelenik meg bennünk, a Teozófia negyedik, vagyis intuicionális aspektusaként fogható fel. Ez a tudás, amely az intellektus Buddhi fénye által való beragyogásának eredménye és amely messze magasabb rendű -a pusztá intellektusnál, minden komoly törekvő számára elérhető. Míg a jóga módszerek különleges képzése, különleges adottságokat igényel, senki sem mondhatja, hogy nem képes igaz és tiszta életet élni, amennyiben úgy akarja.

Láthatjuk tehát, hogy nem is olyan egyszerű az a kérdés, hogy „Mi a Teozófia?” mint ahogyan a felszínen látszik. Ahhoz, hogy ezt megválaszolhassuk, kétségtelenül könyvek olvasásával és előadások meghallgatásával kell kezdenünk, de azután meg kell változtatnunk, meg kell tisztítanunk életünket és a válaszért bele kell hatolnunk elménkbe. Ezt a folyamatot addig kell folytatnunk amíg már nem marad elme, nem marad én, és nem marad kereső sem. Csak az Egy Valóság marad.

- * - * - * - * - * -

Valamely szép szó amelyet nem követ megfelelő tett, olyan mint egy pompás és ragyogóan színes, de illat nélküli virág. Nem hoz gyümölcsöt.

DHAMMAPADA

MI A TEOZÓFIAI TÁRSULAT IGAZI MUNKÁJA?

Írta: I. K. Taimni

(Megjelent: The Theosophist, 1963. decemberi számában.)

Azon kérdés után, hogy mi a Teozófia, a Teozófiai Társulat tagjai számára fontosságban mindjárt ez a második kérdés következik: „Mi a Teozófiai Társulat igazi munkája?”. Itt is óvakodnunk kell a szellemi tunyaság természetes folyamánként megjelenő statikus szemléleti módtól, amelyre mi emberek mindannyian hajlamosak vagyunk. Minden mai intézményt ebben a dinamikus, gyorsan változó világban alapítottak és ebben is működik. Akik valamilyen intézményt megalapítanak, remélhetőleg bizonyos embertípusnak vagy csoportnak akarnak vele szolgálni, amelyet a körülmények és a környezet bizonyos jellegzetessége alakít ki és határoz meg. Ahhoz, hogy az intézmény a lehető legnagyobb hatékonysággal érhesse el célját, módszereiket az előbb említett körülményekhez alkalmazkasszák. Ha az intézmény tartós életűnek bizonyul, idővel eltávoznak belőle azok, akiktől az eredeti impulzus származott és követőik lépnek a helyükre. Körülöttük új világ lép a régi helyébe, és a világ szinpadát új embercsoportok foglalják el, más szükségletekkel és más körülmények közepette. Mindezt a változás engesztelhetetlen törvénye hozza létre, és afölött az embernek nincs hatalma.

No és mi lesz a formákkal, amelyekbe az intézmény életét eredetileg öntötték és a munkamódszerekkel, amelyeket eredetileg kialakítottak? Hiszen a később jövők, akik a munkát tovább viszik, az idővel és a körülményekkel együtt megváltoztathatják vagy nem változtathatják meg azokat és lehet, hogy nem ragaszkodnak szigorúan és mereven a régi formákhoz és módszerekhez. Nagyrészt ezektől függ, hogy az intézmény életben marad-e vagy pedig lassan elhal, bár még olyan mintha élne, sőt talán a fokozódó, de mesterséges tevékenység látszatát is mutathatja. Nézzünk csak körül a világban, és láthatjuk, hogy ez a megállapítás igaz. Azt látjuk tehát, hogy a gyorsan változó világban a formákat és a módszereket szüntelenül hozzá kell igazítani a folytonosan változó körülményekhez, amelyekben az intézménynek működnie kell. Az egyetlen, amihez szilárdan ragaszkodni kell, a mozgalom szelleme, és a legtágabb értelemben vett céljai. Mindez nyilvánvaló dolog, de nem lehet eléggé ismételni.

Vajon a Teozófiai Társulatra nem vonatkozik a változás eme törvénye és fölötté áll annak a szükségszerűségnek, hogy módszereit hozzáidomítsa a változó időkhöz? Ha nem, vajon elég éberek voltunk-e és lépést tudunk-e tartani a változó körülményekkel?

Ez elsősorban a fontosságú kérdés a Társulat számára, és folytonosan szem előtt kellene tartania, ha nem akar osztozni az olyan intézmények sorsában, amelyek az ortodoxia megszokott kerékvágásában haladnak, lassanként elveszítik életerejüket és igazi hasznosságukat, noha kifelé látszólag még tevékenykednek és az idejüket múltá formák hivatkozódó külsőségeiben pompáznak.

Minden mozgalomban szükségképpen vannak olyanok is, akik mindenféle változást elleneznek, akik kitartanak amellett, hogy az új körülmények között is a régi módszerek és formák a lehető legjobbak és akik még arra sem hajlandók, hogy a dolgot nyílt elmével fontolóra vegyék. Reméljük, hogy mi a Teozófiai Társulatban mentesek vagyunk az efféle mentalitástól, és hogyha vannak is akik a változtatásnak még a gondolatát is ellenzik, kevesen vannak. A gondolat szabadsága és a nyílt elme a mi legnagyobb kincseink és ezek garantálják a további fennállásunkat, hatásos és egészséges működésünket.

Amikor a módszerek és formák megváltoztatásáról van szó, rá kell mutatnunk arra, hogy a Teozófiai Társulatot olyan világban alapították, amely világ mélyen elmerült az anyageivű gondolkodásban, továbbá amikor a tudomány első győzelmeit aratta a vallások ortodoxiái és a bölceletek hibavalósága fölött, és amikor a szellemi eszmék mindenféle ellenállással találkozott. Ebben az ellenséges világban, a teozófiai mozgalom vezetőinek óvatosan kellett kitapogatniuk útjukat, és így azután céljaikat is a lehető legáltalánosabban és a legkönnyebben elfogadható formában kellett megfogalmazniuk.

Azóta azonban alaposan megváltoztak a dolgok, és ez részben a fejlődés erőinek belső nyomása, részben pedig a Teozófiai Társulat és más hasonló szervezetek csaknem egy évszázados munkája nyomán történt. A világ sok tekintetben megváltozott, és bár némely tekintetben az emberek elméjét jobban elvonják a tudomány nyújtotta vonzó és szórakoztató dolgok, a világ egésze mégis fogékonyabb a spirituális eszmékre.

Bölceleti szinten a tudomány is barátságtalan fogadtatásra talált, mert tökéletesen csődöt mondott az emberi élet igazi problémáira adott megoldási javaslataival. Az emberek méltányolják és élvezik mindazt, amit a tudománytól kaptak, elbűvölik őket látványos teljesítményei, de lassanként mégis rájönnek, hogy a tudomány az élet problémáival szembeni erkölcsi és szellemi szemlélet nélkül vagy legalább ésszerű magatartás nélkül veszedelmes játék, amely bármelyik pillanatban felrobbanthatja az emberiséget és lángoló pokollá változtathatja a földet. Az idő tehát megérett arra, hogy hangsúlyozzuk, mennyire sürgősen szükséges a spirituális szemlélet és hogy rámutassunk az igazán szellemi élet alapelemeire.

A Teozófiai Társulat nem áll egyedül abban a törekvésében, hogy a világon előkészítse a talajt a szellemibb szemlélet számára. Igen sok az olyan intézmény, amelyik a maga módján lassanként megváltoztatja a légkört. Sok nagy gondolkodó, - köztük tudósok is, - akik tiszteletet élveznek és a gondolkodás világában jelentékeny befolyással bírnak, át vannak itatva a mélyebb életbölcselettel és nyíltan hirdetik a spirituális szemléletet, sőt a szellemi életmódot is, szóban és írásban egyaránt. Az ismeretek közlésének és terjesztésének eszközei roppant gyorsak, hatásosak és mesze hatók lettek. Tehát minden elő van készítve, hogy új és az eddiginél is hatalmasabb lökést kapjon a spirituális mozgalom, amelyet a múlt század utolsó évtizedeiben a Teozófiai Társulat indított el.

Pusztá tehetetlenségből elmulaszthatjuk-e ezt az alkalmat, vagy pedig ennek a mozgalomnak élvonalában haladunk-e olyan világ felé, amely a magasabb élet törvényein fog alapulni és nem dzsungel törvényein? Erre a kérdésre a válasz nagy részben attól függ, hogy eszményeink iránt dinamikusabbá válik-e magatartásunk és hajlandók leszünk-e módszereinket megváltoztatni, hogy az új körülményeknek megfeleljünk. Ha pedig mindezt nem vagyunk hajlandók és nem tanuljuk meg a leckét, amelyre a hasonló mozgalmak története tanít, visszamaradunk a holtágban, miközben a világ sebesen áramlik előre, vagy a káosz és pusztulás felé, vagy pedig az olyan élet felé, amelyik ha másra nem, az értelemre és a jogra fog alapulni. Reméljük, hogy megragadjuk az alkalmat.

Miután így megállapítottuk, hogy munkamódszereink tekintetében előítélet menteseknek kell lennünk, szóljunk most röviden munkánk általános céljairól. Az intézmények munkáját rendszerint kinyilvánított céljai és szándékai jelzik vagy határozzák meg. Ha mi most a Teozófiai Társulat igazi munkáját fontolgatjuk, ez azt mutatja, hogy elismerjük: van egy átfogóbb, általánosabb célja, amelyet a kinyilvánított célok szolgálni vannak hivatva. Mi ez az általános cél, amelyért a Teozófiai Társulatot alapították? E kérdésre maga a neve adja meg a választ: „teozófiai”, amely szó a görög „theosophia”, „isteni bölcsesség” jelentésű szóból származik. A modern nyelvekben ezt az isteni bölcsességet nevezik teozófiának, és szanszkrit nyelven pedig „brahma-vidjának”. Amint a neve is mutatja, a T.T. célja közvetve vagy közvetlenül a teozófiához kapcsolódik és fő munkája az kellene hogy legyen, hogy a világban a Teozófiát terjessze. Az olyan Teozófiai Társulat, amely munkaterveinek központjában nem a Teozófia van, éppolyan abszurdum lenne, mint Indiában egy esküvői menet a vőlegény nélkül.

Látjuk tehát, hogy a Társulat munkája a teozófia természetétől függ, valamint a lehető legjobb módszertől, amellyel a nevében foglalt tudás propagálható.

Tehát az a kérdés, hogy mi a Teozófia, szoros összefüggésben van azzal a kérdéssel, hogy mi a Társulat igazi munkája. Az első kérdéssel egy előző cikkben foglalkoztunk, és ámbár a nézetek eltérhetnek, a legtöbben egyetértünk abban, hogy a Teozófia lényege, legáltalánosabban szólva, a valóság transzcendens megismerése, azé a valóságé, amely rejtve ott van minden ember lelke mélyén és amelyet mindenki nemcsak hogy elérhet, hanem végül el is kell érnie. Ha a Társulatban vannak olyanok, akik nem értenek egyet a teozófiának ezzel az általános meghatározásával, nézzenek utána a *Concise Oxford Dictionary*-ban, amely a Teozófiát a következőképpen határozza meg: „*A különféle régi és modern filozófiai rendszerek közül bármelyik, amely azt állítja, hogy spirituális extázissal, közvetlen intuitív megérzéssel vagy sajátosságosan egyéni kapcsolattal meg lehet ismerni az Istent.*” Nem hiszem, hogy ennél tömörebben és helyesebben lehetne meghatározni a Teozófiát, és ez még hozzá nem is egy teozófustól származik, hanem egy szótárszerkesztőtől, aki az általános véleményt képviseli.

Ha ezt most próbaképpen elfogadjuk a Teozófia megközelítően helyes megfogalmazásának, a Társulat igazi munkáját vizsgálva, az első felmerülő kérdés az, hogy vajon a Társulat kinyilvánított céljai mutatják-e világosan a társulatnak ezt a viszonyát a Teozófiához. Célkitűzéseiben előfordul-e valahol e három szó: Valóság, Brahman, Isvara, vagy más vallásban felismert megfelelőjük? Nem fordul elő! Sejteti-e valamelyik a három célkitűzés közül, hogy ennek az isteni bölcsességnek elnyerése a dicső sorsa minden embernek? Nem! Itt vagyunk tehát a T.T. céljai első komoly hiányosságánál. A Társulat fő munkája az isteni bölcsesség terjesztése kellene legyen, és egyetlen kinyilvánított célkitűzése sem sejteti még távolról sem, hogy az emberben és a világban az istenség rejtőzik, és még kevésbé, hogy ezt az istenséget felfedeznünk nemcsak lehetséges, hanem kívánatos is.

Ez volna tehát az első kérdés, amikor a Társulat munkáját vizsgáljuk. Kívül tartjuk-e továbbra is Istent a céljainkból és munkánkból, és ezáltal közvetve és hallgatólagosan engedjük-e a materialista gondolkodás ama nyomásának, amellyel pedig éppen szembe kellene szállnunk? Ez most olybá tűnhet, hogy én a tagoktól céljainkban és szándékainkban helyet kérnék Istennek. Ez azonban nem szükséges, hiszen Ő nincs rászorulva a mi elismerésünkre. Csak arra törekszem, hogy felhívjam a figyelmüket igen sok tagtársunk ki nem fejezett igényére, akik benső életének természetes kifejeződését erősen gátolja az, hogy egyáltalán nincs előttük világosan meghatározott, egyértelműen szellemi cél. Azzal is lehetne érvelni, hogy ha az Isten neve nem is fordul elő a Társulat kifejezett céljaiban, egész teozófiai irodalmunk tele van Istennel, mibenlétével, megnyilvánulásával, tervével.

Ez persze igaz, de az is igaz, hogy a Társulatban egyáltalán nem hangsúlyozzuk kellőképpen, hogy ha igazi teozófusok akarunk lenni és sikeresen akarjuk szolgálni a Teozófiát, lehetséges, sőt okvetlenül szükséges is szellemi természetünket belülről kifejleszteniünk. Ezen ösztönzés hiányában, teozófiai tanulmányaink merőben akadémikusak, ahelyett, hogy mélységesen életszerűek lennének. Emiatt lesz munkánk sablonossá, ahelyett, hogy isteni kalanddá és szent kötelességé válna, amelyet Istennek tett fölajánlásként végzünk.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogyha a három célkitűzés szövegét megváltoztatjuk, azzal máris új, friss életet és erőt öntöttünk a Társulatba és dinamikusabb erővé tesszük a világban. Azonban nagy szükségünk van arra, hogy tisztázzuk és ha szükséges, megváltoztassuk célkitűzéseinket. E céloknak olyanokká kell lenniük, hogy felszabadítsák mentális és szellemi erőinket, amelyek általában el vannak fojtva és nem találhatnak kellő kifejezésre, mert erre nincsenek megfelelő eszközök, sem pedig eléggé erős indítékok, ösztönzések. Tehát amennyiben szükséges, meg lehet változtatni a Társulat célkitűzéseinek szövegét, olyanná, amely megtestesíti ezeket a világosan meghatározott és gyakorlati célokat. Előbb azonban meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy e céljaink mennyire alkalmasak arra, hogy olyan cselekvésbe ültessük át azokat, amelyeknek határozott eredményeik vannak. Ezen pedig előbb igen sokat kell gondolkodniuk mind az egyes tagoknak, mind a Társulatnak mint egésznek.

A T.T. igazi munkájának vizsgálatánál tehát először a kitűzött céljait kell felülvizsgálunk. Valamely egyesület céljai nemcsak funkcióit és munkakörét írják körül, hanem bizonyos fokig meghatározzák a hatékonyságát is. Például egy olyan cél, amelyik túlságosan bizonytalan és általános, könnyen megnehezítheti a megvalósítására irányuló erők összpontosítását, és olyanná válik mint az a folyó, amely a sivatagba vész. Viszont az olyan cél, amelyik világosan meghatározott és érthető, amelyet könnyen meg lehet érteni és cselekvésbe átültetni, olyan mint a vizierő hasznosítására épített gát. Nem kell fölöslegesen szűk korlátok közé szorítani, de határozottnak és céltudatosnak kell lennie, ha valamit el is akar érni és nem óhajt csupán piederstálra helyezett műtárgy maradni, amelyet csak távolról csodálunk.

Ha most jobban és előítélettől mentesen nézzük meg a T.T. kinyilvánított céljait, azt látjuk, hogy éppen a bizonytalanság és megfoghatatlanság hibájában szenvednek, és ez teszi nehezzé, hogy hatásosak legyenek. Bármit és sok mindent jelenthetnek és ennél fogva lehet, hogy gyakorlatilag semmit sem jelentenek. Sokan úgy vélik, hogy éppen a bizonytalanságuk és általános jellegük biztosítja, hogy könnyen elfogadhatók.

Ez némileg igaz is, de ne feledjük, hogyha valamely cél túlságosan tág körű vagy jelentőségű, akkor a mindennapi ember számára csaknem elveszíti tartalmát és értelmét. Talán ez az oka, hogy az embertársainkat magunkhoz tudjuk vonzani, de nem tudjuk sokáig megtartani őket. Eszményeink vonzzák őket, de minthogy semmit sem tudnak azokkal kezdeni, elveszítik az érdeklődésüket és lemorzsolódnak. Az eszmény csak akkor hasznos, ha keresztülvihető.

Miután kifejtettük céljaink felülvizsgálatának szükségességét, néhány gondolattal szeretnénk ösztökélni az olvasót, hogy a tárgyon gondolkozzék. Ezek a gondolatok talán meglehetősen régi módiaknak és vallásos jellegűeknek fognak tűnni azok előtt akik jobban szeretnék, ha a Teozófia merőben intellektuális bölcelet maradna. A Teozófiai Társulat pedig a gépezet lenne tanai terjesztésére. Azonban azt hiszem, hogy a Társulat tagjainak nagy többsége nem írná alá ezt a nézetet, és szeretné, ha a Társulat munkája mind az egyén, mind az emberiség szempontjából gyakorlatibb és szellemibb szemlélet felé tolódnék el.

Vegyük most röviden sorjában szemügyre mindhárom célkitűzést, és nézzük meg, megfelelnek-e a korszerű körülményeknek, és ha nem, meglehet-e azokat kellőképpen változtatni, hogy hatékonyabbak legyenek. Az első célkitűzés:

„Megalkotni az emberiség egyetemes testvériségének egyik magvát, nemzetiségi, vallási, társadalmi osztálybeli, nemi és faji megkülönböztetés nélkül.”

Ezt tartjuk a legfontosabbnak és elfogadása kötelező, ha a T.T. tagjai sorába akarunk lépni. Amikor a Társulat megalakult, a világot egymástól csaknem légmentesen elzárt csoportokra osztották a vallási, politikai, faji és egyéb különbségek, és így vált szükségessé, hogy éppen az egyetemes testvériség gondolatát ültessük el a világ gondolkodásába. Tehát abban az időben helyes volt, hogy csupán az egyetemes testvériség magvát alkossuk meg. Azonban a Társulat működésének hosszú ideje alatt sok minden megváltozott. Az élet különböző szféráiban sok tényező működik már és igyekszik a világot fokozatosan egyesíteni. Legalább is elméletben minden értelmes ember elfogadja az egyetemes testvériség gondolatát.

Azonban e gyors és feltűnő haladás ellenére, roppant megszorodtak a világban a tényleges konfliktusok és sokkal veszedelmesebb formát öltöttek. Ennélfogva ma jóval nagyobb és sürgősebb szükség van az igazi testvériségre mint eddig, és bárki beláthatja, hogy most nem elegendő, ha egy bizonytalan eszményt hangoztatunk. Szerfölött törekény dolog az olyan testvériség, amely pusztá intellektuális fogalom vagy az érzésen alapszik, és már a külső körülmények csekély módosulása folytán is, az ilyen testvéri szeretet igen könnyen határozott gyűlöletté változhat át.

Valami pozitívabb dologra van szükség, ha ezt eleven és dinamikus erővé akarjuk tenni a világban. Mire alapulhat ez az igazi testvériség? Intellektuálisan valamely megokolásra kell alapozódnia, és a testvériség igazi oka az összes élőlény szellemi egysége. Ha a testvériség az egységnek ezen a gondolatán alapszik, a természeti törvény erejével bír, amit csak a saját veszélyünkre sérthetünk meg. E szellemi magalapozás nélkül merő kegyes eszménykép vagy érzelem marad, amely ellen vétkezhetünk amikor csak tetszik. De a testvériségnek még ez a szilárdabb megalapozása sem elegendő. Az igazi testvériség csak azon alapulhat, ha legalábbis intuitív, ha nem is az elme szintjén, tudomást szerzünk a szeretetnek arról a rejtett kötelékéről, ami minden élet egybe kapcsol.

Az első célnak tehát, ha igazán hatékony akar lenni, hangsúlyoznia kell, hogy a testvériség alapja az összes élőlénynek ez a szellemi egysége, és hogy mindenkinek iparkodnia kell ténylegesen tudomást szereznie erről a rejtett kötelékről. Ez a Teozófiai Társulatot ismét a testvériséget terjesztő nagyon is valóságos mozgalmak élcsapatába helyezi, és a fölébredt szellemi élet minden ereje mögötte áll. Ha az első cél fogalmazásának megváltoztatásában ezt a dinamikus eszményt akarjuk kifejezésre juttatni, ilyenformán lehetne megfogalmazni:

„Előmozdítani a minden élő teremtmény szellemi egységén alapozó testvériséget, valamint azt, hogy ezt az egységet mindenki saját szellemi kibontakozása révén ténylegesen élje át.”

Ez az első célt azonnal kiemeli a kegyes nyilatkozat állapotából az eszmény státuszába, amely mind a külső, mind a belső életünkre serkentőleg hat.

A második célkitűzés:

„Támogatni a vallások, bölcséletek és tudományok összehasonlító tanulmányozását.”

Ezt rendszerint úgy értelmezik, hogy a tudás e három ágát összehasonlító módon tanulmányozzuk, vagyis ajánlja az összehasonlító vallástudomány, összehasonlító bölcsélet és összehasonlító tudomány tanulmányozását. Ez az értelmezés azonban nem szolgálja az igazi célt, azaz az Ősi Bölcsesség ama fehér fényének észlelését, amelynek tarka színeke a különféle vallások, filozófiák és tudományok. Mégpedig azért nem szolgálja, mert az efféle tanulmány ledöntheti a korlátokat vallás és vallás, bölcsélet és bölcsélet, tudomány és tudomány között, de nem dönti le a vallás, a bölcsélet és a tudomány közötti korlátokat. Pedig az utóbbiak ledöntése sokkal sürgősebb és hasznosabb, mert a tudás e három ágának ilyen légmentes elkülönítése egymástól önkényes, megmetyeljezi szemléletünket és késlelteti a mélyebb megismerésnek mint egésznek növekedését.

Mint ahogyan az emberiség oszthatatlan, a megismerés is oszthatatlan. A tudomány csupán a „látott” dolgok megismerése. A bölcelet a „láthatatlan” - nem-látott - dolgok megismerése. A kezdeti fokon spekulatív, majd a későbbi fokon tapasztalaton alapszik, és akkor okkultizmusnak nevezzük. A vallás annak a valóságnak a megismerése, amely mind a „látható”, mind a „láthatatlan” dolgok alapja és okozója. A korai fokon kinyilatkoztatáson alapszik, majd a későbbi fokon szintén a tapasztalatra támaszkodik, és akkor misztikának nevezzük.

A hinduk megpróbálták és nagy részben meg is valósították a vallás és a bölcelet e szintézisét, de mivel a fizikai tudományok nem voltak náluk említésre méltó mértékben kifejlődve, nem tudták a tudományt belefoglalni ebbe a szintézisbe, vagy ha igen, csak elég kis részben, a jóga és a gyógyítás formájában. Most azonban, amikor a tudomány hatalmasat fejlődött és bölceleti aspektusa tekintetében zsákutcába jutott, itt az ideje, hogy az emberiség megkísérelje ezt a nagyobb szintézist, és nincs olyan szervezet, amelyik ennek megkísérlésére kedvezőbb helyzetben lenne, mint a Teozófiái Társulat. Ezt három módon lehet megtenni:

- 1) azzal, hogy a vallás és a bölcelet igazságait korszerű tudományos fogalmakkal értelmezzük és ezáltal könnyebben érthetővé és elfogadhatóbbá tesszük azokat;
- 2) azzal, hogy a tudománynak vezérfonalat, kulcsot szolgáltatunk bölceleti problémái megoldásához;
- 3) azzal, hogy beleneveljük a tagok vallásos és bölceleti törekvéseikbe a tudományos szellemet, ami annyit jelent, hogy nagyobb súlyt kell helyezni a tapasztalati módszerre és az igazság közvetlen szemléletére.

Ezt a valósabb és hasznosabb közeledést a megismerésnek magasabb szintre való emelése felé azzal lehetne kifejezésre juttatni, ha a második célkitűzést a következő módon változtatnánk meg:

„Előmozdítani az igazság egységes szemléletét, amely egyaránt nyugszik vallási, bölceleti és tudományos szempontokon.”

Ennek a változtatásnak további előnye az volna, hogy az alapul szolgáló igazságra irányítaná a figyelmet és azt tenné a törekvések tárgyává, éppen Társulatunk jelmondatának szellemében, hogy: **„Nincs magasztosabb vallás az igazságnál.”** A vallás, a filozófia és a tudomány tanulmányozása másodrendűvé válna, vagyis a cél elérésének eszközzévé.

Következik a harmadik célkitűzés: **„Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit és az emberben rejlő erőket, képességeket.”**

A természet láthatatlan világainak kutatása, valamint azoké a képességeké, amelyek segítségével ezt a kutatást el lehet végezni, természetesen fontos funkciója az olyan egyesületeknek, amelyet a materializmus elleni küzdelemre hoztak létre. A természet „láthatatlan” világi és azon világok törvényei nem az egyetlen valóság, ami a „látható” mögött rejlik. Van valami ami sokkal fontosabb, és ez az a Valóság. Amely a „láthatónak” és a „láthatatlannak” egyaránt forrása és alapja. Minden emberi lélekre az a dicső sors vár, hogy közelebb kerüljön ehhez a Valósághoz és végül fölfedezze, hogy ez a Valóság bennünk van és hogy ez a Valóság a mi igazi Énünk. Együttal ez minden szellemi fejlődés alapja is. Amint már rámutattunk, a Teozófiai Társulat fő munkája az kellene legyen, hogy ezt a tudást terjessze és segítsen az embertársaknak abban, hogy ez a tudás valósággá váljék bennük. És ennek a legfőbb célnak mégsem jut hely a Társulat céljai között. Pedig ha a Társulat nem ezért a célért dolgozik, és mellette a harmadik célkitűzésben foglalt célért, akkor abba a veszélybe kerül, hogy az önző hatalomvágy szikláján szenved hajótörést. Az, hogy a Társulat eddig elkerülte ezt a sorsot, annak az oka az, hogy gyakorlatilag nem igen vett tudomást a harmadik célkitűzésről és a szellemi szempontot tartotta szem előtt, annak ellenére, hogy a célkitűzések nem kifejezetten ezt tüzték elébe.

Azt kell tehát jól megjegyeznünk, hogy nem elég, ha a spirituális cél csak ki nem mondottan foglaltatik célkitűzéseinkben. Kifejezetten is bennük kellene lennie, és szívvel-lélekkel, céltudatosan törekednünk kellene rá. Csak akkor következik be a tagok benső törekvéseinek és szellemi energiáinak természetes és erőteljes kifejeződése és csak akkor telíthetik meg étellel az egész Társulatot. Igen csekély azon tagok száma, akiknek van képességük, hogy a természet belső világait kutassák. De minden tag azonnal nekiláthat a fontos feladatnak, hogy tisztességes étellel, alsóbb természete megrendszabályozásával és azzal, hogy a tudás, erő és üdvösség sajátmagában lévő forrásával megpróbál kapcsolatot teremteni, kibontakoztassa szellemi természetét. Ehhez nincs szükség semmiféle különleges alkalmasságra. Nem jár semmiféle kockázattal sem. Ez olyan cél, amelynek elérését mindenki megkísérelheti mindenféle körülmények között, minden külső segítség nélkül. A lehető legjobb előkészület ez ahhoz, hogy másoknak segíthessünk és szolgáljunk.

Igen jól meg kell fontolni, hogy miképpen adjunk helyet ennek a célnak a Társulat célkitűzéseiben. Befoglalhatjuk a harmadik célkitűzésbe, ha azt kellőképpen megváltoztatjuk. De én úgy vélem, fontossága indokolná, hogy külön helyet adjunk annak és a következő fogalmazásban külön célkitűzés legyen:

„Hirdetni az emberben lévő istenséget és megmutatni az utat, amely ennek a benne lévő istenségnek kibontakozásához és átéléséhez vezet.”

Amikor ezzel az egész tárgykörrel foglalkozunk, voltaképpen elvekkel és általános célokkal van dolgunk. Biztosan kell tudnunk, hogy melyek a valódi céljaink, mielőtt eldöntjük, hogy miképpen érhetőek el. Így tehát itt nem foglalkoztunk azokkal tevékenységekkel, amelyek céljaink elérését elősegítik. Azt is feltételeztük, hogy a Társulat célkitűzései nem szentek és sérthetetlenek, tehát ha a körülmények megkívánják, azokat ki lehet egészíteni vagy meg lehet változtatni.

Dr. I. K. Taimni

A szerző Dr. I. K. Taimni, a vegyészet professzora, a hatvanas-hetvenes években, rendkívül nagy szellemi fejlettség és ismeretek szintjéről járult hozzá írásaiban is megnyilvánuló tudásával és bölcsességével a Társulat és korunk előbbreviteléhez. Ezt az igen fontos fejtegetést 1963-ban írta, de ma is teljes aktualitással bír. Az idő őt igazolta és igazolja. Tájékoztatásul még meg kell jegyezni, hogy a cikkében említett Isten fogalom, semmi esetre sem valamilyen emberszabású személyes Istenség.

R.L.

MAJDNEM ELFELEJTETT IDŐK ÉLŐ EMLÉKEI Írta: BETSAN COATS

Úgy érzem nem engedhetem, hogy ez a karácsony és az 1995-96-os újév anélkül múljon el, hogy a Madras melletti Adyarban hatvan évvel ezelőtt, vagyis az 1935-36-ban történt teozófiai közgyűlésre emlékezzek, mivel az volt az első amelyen férjemmel John-nal részt vettünk. Akkor már két éve voltunk tagok, miután Bécsben, illetve Londonban léptünk be a társulatba, azonban előtte még sohasem voltunk Indiában, hogy a Teozófiai Társulat nemzetközi központját meglátogassuk.

Hatvan év bizony hosszú idő és nem lehetnek sokan akik felnőtt fejjel emlékeznek az akkori társulatra és központjára.

El voltunk bűvölve az Adyar folyó déli partja mentén a tengerig, a Bengáli öbölíg tartó gyönyörű részen, - amely a társulat hatalmas területének másik természetes határát képezte. A buddhista templomot és a többi nagy vallás templomait körülvevő kókusz ültetvények különlegesen békés és nyugalmas állapotot biztosítottak ezen területeknek. Az összes nagy vallásnak a nagy csarnokban minden reggel elhangzó imái nagyon megindítóak voltak. A társulat birtokán lévő házak a látogató tagok számára vendégházakká váltak. Így például az akkor új Leadbeater szobák, a nagy erkélyekkel és kényelmes tartozékokkal, hálószobával, nappalival és fürdőszobával. Továbbá ott van az ún. Bhojana-sala, vagyis indiai étterem, ahol izes ételeket és megfelelő ellátást szolgáltatnak.

A kertben központi helyet foglal el a banyan fa, amely Indiában a második legnagyobb, és kb. másfél hektárt foglal el hatalmas ágaival és miközben állandóan terjed, az ágairól gyökereket ereszt le a talajba, amelyek azután a hatalmas és minden irányban kiterjedő ágakat alátámasztó törzsekké válnak. Indiában a banyán fát szentnek tekintik, mivel az Egyet és a sokat szimbolizálja. Szabadtéri színház volt a központi épületektől kiterjedő térségen át és ez a nagy fa nyújtott védelmet és árnyékot.

Dr. George Arundale a nagy nevelő és a Benaresben (Varanasiban) lévő Központi Hindu Kollégium kancellárja volt akkor a Társulat elnöke, aki mellett ott volt gyönyörű felesége Rukmini Devi. Akkoriban még nem volt ismert, hogy az indiai kulturális életre olyan nagy befolyással lesz, miután 1936-ban megalapította a „Kalakshetrá”-t a művészet mezejét és nevelési intézményeket.

Úgyszintén Rukmini Devi alapította meg az Indiai Állatvédő Tanácsot, és később Nehru az Indiai Parlament Szenátorává nevezte ki.

Dr. Arundale nagyon dinamikus ember volt. Az odalátogató tagokat nagyon inspirálták az emberi jólét és megvilágosodás érdekében általa kiadott programok és sokan nagy lelkesedéssel dolgoztak velük együtt. Fizikailag jól megtermett és utánozhatatlan humorú volt. Különleges és szokatlan adottsága volt. Ha úgy akarta, akkor addig tudta szórakoztatni a hallgatóságát, amíg a nevetésbe belefáradtak. Azután nagyon mély értelmű, meglátásokkal teli és csodás beszédeire váltott át. Dr. Arundale fokozottan volt éberem tudatos a tudat sok szintjén és aki vele volt az érezte azt. A háború kitöréséig, ami után már élete végéig nem láttuk újra, John és magam sok időt töltöttünk vele és Rukminivel, mind Indiában mind a velük való európai utazásaik folyamán. Ha bárki tanúja volt a teozófia igazságainak akkor, amint azt könyvei is jelzik, ő az volt és nagy inspirációt jelentett mindannyiunk számára.

Amint az 1935-ös látogatásunkra visszatekintek, az ami leginkább megragad, azon idős tagok tanúbizonysága, akik nem sokkal a történetek elmondása után meghaltak. Számosan voltak. Attól tartok, hogy sokuk nevére már nem emlékszem, de magam előtt látom őket. Emlékszem A.K. Sitarama Shastrira amint a triciklijén karikázott és hosszú fehér szakállára. Több más idős ember is volt ott. Olyan hinduk voltak, akik már akkor is a birtokon éltek, amikor H. P. B. és Olcott ezredes megvásárolta azt. Közülük számosan igen világosan emlékeznek a Bölcsesség Mestereire, Morya Mesterre és Kuthumi Mesterre, amint a területen az alapítókkal, vagyis a hivatalos alapítókkal sétáltak. A Mesterek kívánsága volt a társulat megalapítása és ők adták az egyetemesen alkalmazható célkitűzéseket. Mindez teljesen világos volt azon idős emberek elméjében.

Hotchener asszony emlékei gyakorolták rám a legnagyobb hatást. Sokszor meglátogattam őt. Idős nő volt. Adyarba költözése előtt, Mrs. Rossack-ként jól ismert operaénekesnő volt. Olcott ezredes odaadó hive volt. Elmondta nekem, hogy amikor Olcott ezredes beteg lett és ágyban kellett maradnia, nehezére esett a levelezésének lebonyolítása, ezért Rossack asszony felajánlotta neki, hogy a titkárnője lesz.

A hölgy elmondta nekem, hogy asztalánál ült és tintával tollal írta a leveleket, amiket Olcott diktált neki. Elmondta nekem, hogy amint egyik napon egy kellemetlen levél megválaszolását beszélték meg, amelyben a levél írója igen barátságatlanul panaszkodott az egyik tagtársára.

Abban az időben gondját kellett viselni a tagoknak, mivel kevesen voltak és távol egymástól. Miközben azt taglalták, hogy mit írjanak, egyszeriben Morya Mester jött be. Rossack asszony annyira meglepődött, hogy leejtette a tollat. A Mester felvette és visszaadta neki mondván „Írjon!” A Mester diktálta le neki a levelet, mondván, hogy a Teozófiai Társulat munkája a világ növekedésének ebben az állapotában annyira életbevágóan fontos, hogy minden tag értékes, és hogy mindegyik meg kell adja a másoknak a gondolkodás és cselekvés szabadságát és ne hozzanak létre egymás között konfliktusokat. Még tovább is kifejtette a levelet és azután Olcott ezredeshez fordult, aki megpróbált kikelni az ágyából, hogy a Mestert üdvözölje.

A Mester igyekezett rávenni Olcottot, hogy maradjon nyugodtan fekvé és amint mellette állt megigazította a párnáit. Azután olyan csendesen és gyorsan elment ahogyan jött.

Rossack asszony egy másik esetet is elmondott, amint az asztala mellett írt. Olcott ezredes egészsége alaposan leromlott, valójában naponként gyengébb lett. Akkor hirtelen Morya Mester, Kuthumi Mester és Dwal-Kuhl Mester lépet be. Amikor Olcott ezredes meglátta őket, roppant nagy erőfeszítést tett, hogy felkeljen az ágyból. Nem volt rá képes, azonban az ágy mellett lecsúszott a földre. A nagy és igen súlyos ember mozgásra képtelenül feküdt ott.

A három Mester pehelysúlyként emelte fel őt és ott álltak körülötte, elrendezve az ágyat. Azután megköszönték neki az általa végzett hatalmas munkát és mindegyik kiemelt valamilyen jellegzetes részt. Gyengéden beszélgetve vele, egy ideig még ott álltak körülötte amíg elaludt. Azután Rossack asszonyt üdvözölve elmentek.

Olcott ezredes néhány nap múlva meghalt.

Ezek az általunk a Mesterekről hallott történetek nagyon mélységesen hatottak ránk. Az Adyarban élő többiekkel együtt nagyon erősen éreztük az Idősebb Testvérek befolyását. Nem úgy éreztük, mintha távoli, majdnem valótlan képzelte lények lennének. Mivel egész életünkön át tartó inspirációk voltak, azért olyan nagyon értékesek ezek a hatvan évvel ezelőtti emlékek.

Lábjegyzet

Betsan Coats asszony, John Coats özvegye és évtizedek óta szenteli élete nagy részét Földünk súlyos természeti problémái megoldásának, főleg az erdők védelmének.

Férje 1973-tól 1979. december 26-ig volt a Teozófiai Társulat nemzetközi elnöke. Azon a napon, amikor az évi közgyűlés megkezdődött meghalt, és testét ott az Adyar-i Emlékezés Kertjében égették el és helyezték hamvai egy részét örök nyugalomra.

The Theosophist 1933. áprilisi számának borítójáról.

Betsan Coats visszaemlékezésében említett A.K. SITARAMA SHASTRI, aki abban az időben és később a Vasanta Press, a Teozófiai Társulat nyomdájának igazgatója volt, ahol a *The Theosophist* folyóiratot és minden teozófiai könyvet nyomattak.

GONDOLATOK ÉNÜNK GYENGE OLDALÁNAK SZERETETÉRŐL

(On Loving The Abject Self)

Írta: Elliot Robertson

(Megjelent: The Quest 1994. tavaszi számában)

Fordította: Törökfalvy Edit

Szalézi Szent Ferenc azt tanácsolja, hogy legyünk alázatosak és szeressük alantas állapotunkat. Tetszik nekem ez a tanács, mert oly sokszor épp ez az a lépés amit meg kell tennünk, hogy „Krisztust magunkra öltünk”. Azután énünk alázatos, megtört részének szeretése olyan dolog amit közülünk egyesek hajlandók figyelmen kívül hagyni, vagy egyenesen ellenezni; ezért e szavak fontos jelzőablaként szolgálnak ámbár odairányítanak bennünket, ahol inkább nem szeretnénk kutatni.

Feljegyzett beszédei egyikében Eckhart Mester azt mondja, hogy „Énünk lebontása által fogadjuk be Krisztust, Istent, az alázatosság állapotát, a szentséget”, vagy köznyelven szólva: Ha az ént félretesszük, akkor Krisztust fogadjuk magunkba”. A legbiztosabb módszerek egyike amivel kicsiny énünk lebontását vagy félretevésését elkezdhetjük, elesettségünk szeretése által történik.

Nemrég a büszkeségemmel küszködtem. Valamely hét folyamán a gőgöm, hiúságom vagy alacsonyabbrendűségi / felsőbbrendűségi komplexem számtalan körülményben mutatta meg csúf arcát. Azokban a pillanatokban amikor a hibás megtört énemmel álltam szemben, felfedeztem, hogy megválaszthatom a magammal szembeni reakciót. A múltban gyakran ösztönösen mindjárt megostoroztam és szidtam magam, hogy oly önző vagyok, hogy nincs bennem elég becsület. Amikor felhívták a figyelmemet egy bizonyos hibámra amivel éppen küszködtem, megpróbáltam cserbenhagyni magamat, kimenni magamból. Ezt meg lehet kísérelni kábítószerek vagy alkohol segítségével, kényszeredett nemi étellel, kedvszegő érzésekbe való eséssel, amelyek a vállalkozó kedvet ássák alá (ami a repertoíromba mélyen belerögződött szokás), vagy esetleg érdekfeszítő regénybe vagy filmbe való elmeneküléssel.

Az önostorozásra vagy elmenekülésre, cserbenhagyásra adott alternatív válasz, a nyomorult állapotunk szeretése. Társadalmunkban ez a másfajta reakció nagyon kevés támaszra számíthat, mivel az önmagukkal és velünk szembeni reakciókat illetően a szabványos viselkedési mintáink többé kevésbé a két legkevésbé építő módszert választották.

Ez a harmadik módszer - önmagunk szeretése, - feltétel nélküli elfogadásával jár annak amik a jelen pillanatban vagyunk. Legnemesebb formájában ez abból ered, hogy egyetértünk a Legfelsőbb azon óhajával, hogy az eget és a földet saját lelkünkbe ültesse, az arra való hajlandóság, hogy meglássuk Istent a saját testünkben. Legmélyebbre süllyedt részünk szeretése által csökkentjük énünk (egonk) önvédelmi igényét és fellazítjuk egyéniségünkre gyakorolt korlátozó markolását. Amikor elesett állapotunk önkéntes bevallásán túlmenően, „Isten hatalma nagyobb dicsőségére”, még aktív módon szeretjük és élvezzük is azt, akkor felszabadulunk azon szükség érzése alól, mely szerint saját tökéletességünk szerzőjének kellene lennünk, és így énünk levetésére elő van készítve az út.

Ahhoz, hogy elesett állapotunkat szívesen láthassuk, biznunk kell az Isten végtelen bölcsességében, amellyel minket saját dicsőségére képes felhasználni, függetlenül attól, hogy milyen messzire távolodtunk el tőle. Még ennél is jobb ahhoz a bizonyossághoz tartanunk magunkat, hogy „Az Atya maga szeret téged” (Jn. 12:27) még elesett állapotodban is.

Matthew Fox, Eckhart Mester egyik meditációjának átírásában üdvösségként utalt a kicsiny énünkre vonatkozó ilyen reagálásunkra. „Amikor a teremtett dolgok szépségét csodáljuk, az maga az üdvösség” írja. „A részvét által válik a lélek áldottá” folytatódik a meditáció; „... a részvét akkor árad ki amikor az emberiség és az istenség áramlik.”

Fox és őelőtte Eckhart, azt sejtetik, hogy lelkünk üdvössége abban rejlik, hogy emberiségünk szépségét minden tökéletlenségében és hiányosságában is csodáljuk. A meditáció arra emlékeztet minket, hogy kötelességünk az Isteni Munkás rendelkezésére bocsátanunk emberiségünket azáltal, hogy könyörületesek vagyunk emberi énünk iránt. Hasonlóképpen a meditáció intés, hogy gőgösen ne vegyük magunkra azt a felelősséget, hogy saját isteniségünk forrása vagyunk.

Melyik ént bontjuk le amikor esett énünket szeretjük? Amikor gőgös éneket szeretem, akkor a gőgös éneket bontom le azáltal, hogy elolvasztom fölöttem gyakorolt hatalmát. Amikor önostorozó éneket szeretem, akkor rosszhiszemű éneket bontom le azáltal, hogy föléje emelkedek, - hogy nála nagyobb vagyok. Ily módon tapasztalhatjuk meg a mondás igazságát, hogy: „az aki benned van nagyobb mint az aki a világban van.” Továbbá azáltal, hogy aktív módon elhatározzuk, hogy szeretni fogjuk önmagunk bármely, általunk észlelt, teremtett, tökéletlen arculatát, és akkor felszabadítjuk magunkat annak romboló körforgása alól, amely állandóan fogva tart saját kicsiny énünkben.

Ugyanabban a fõnt idézett beszédben, Eckhart a lélek Istenhez való viszonyát így fejtegeti: „A lélek valóban eltávolodhat Tõle, de amíg az ember közvetlenül Isten alatt tartja magát, addig közvetlen fogékonysága van afelé a tiszta isteni hatás felé és nincs alávetve semmi másnak.”

„Amíg az ember közvetlenül Isten alatt tartja magát” mondja Eckhart, addig a lelke Istennel, áldással és szentséggel telik meg; és úgy találtam, hogy a közvetlenül Isten alatt maradásnak egyik legbiztosabb módja, ha önmagunk legelesettebb részét szeretjük. Mert amikor elesett részemet szeretem akkor utat nyitok afelé, hogy Istenben jobban bízzak mint magamban, és így szabadítom meg magamat attól ami bennem nem akar közvetlen Isten alatt lenni; attól a részemtõl amely nem képes követni és magát alávetni, hanem mindenhatónak képzei magát.

Szalézi Szent Ferenc az alázat szerepérõl úgy beszél mint ami a szív Isten felé való kinyílásához szükséges bizalom ápolása. „Isten akarata az, hogy azáltal váljunk tökéletessé, hogy vele egyesülünk és amennyire csak lehetséges õt utánozzuk. Az önmagában bizó büszke embernek oka van nem megkisérelni semmit. Az alázas ember annál is inkább bátrabb, mert felismeri saját tehetetlenségét. Minél nyomorultabbnak tekinti magát, annál merészebb lesz, mert teljes bizalmát Istenbe helyezi, aki gyengeségünkön át örömmel mutatja meg hatalmát és adja kegyelmét nyomorúságunkban.”

Az alábbi meditáció segíthet az esett én szeretése felé: Elõször is keress szívedben valamit amit sajnálsz, vagy amiért szégyelled magad - bármit amit nem vagy képes elengedni, amivel a gyûlölet akár csak egy unciácaival is vádolod magad. Ha ezt megtaláltad, képzeled el az Égi Szülõdet (Anya, Atya vagy kétnemû Szülõ) égi fényével telt testben föléd tornyosulva - aki, a tekintélyrõl alkotott gyermekkori elképzeléseiddel összhangban, legalább két háromszor nagyobb nálad. Képzeled el, amint ez a Szülõ figyel téged abban a pillanatban amikor a ‘*faux pas*’-t vagyis magát a hibát elköveted. Mi volt az Égi Szülõd reakciója abban a pillanatban? Esetleg valódi, szeretetteljes, nem ítélkező, részvétteljes: „A gyermekem még mindig tanul.” Érezd a hatalmas, finom szeretetet amit az Égi Szülõ érzett esett éned felé abban a pillanatban és add át magad Égi Szülõd reagálása követésének abban a részében amelyben még van hely a fejlődésre azáltal, hogy Égi Szülõd irántad érzett szeretetét utánzod.

Legyen bennünk elég alázat, hogy feladjuk érdemtelenségünkkel dicsekvésre való hajlamunkat és utunk minden részén önmagunk iránt érzett határtalan szeretetben érezzük a dicsõséget a Egy Megnevezhetetlen iránt.

A Szentély fénye

Összeállítás Geoffrey Hodson okkult naplójából. (1. rész)

Készítette: Bárány Károly

1997. nyarán akadt a kezembe a címben említett könyv. Első olvasásra feltűnt egy érdekessége, éspedig az, hogy még ebből a századból, egészen az 1980-as évekig is (Geoffrey Hodson halálának éve: 1983.) tartalmaz üzeneteket a különböző Adeptusoktól, így Kuthumi, Morya és Rákóczi Mestertől is. Ez a könyv alapján készült összeállítás megpróbálja bemutatni Geoffrey Hodson életútját és munkásságát, ahogyan ő látta.

Életének rövid története:

Geoffrey Hodson 1886. március 12-én született Angliában, és 1983. januárjában, 96 évesen távozott el közülünk. Már fiatal korában csatlakozott a Teozófiai Társulathoz és élete végéig tagja is maradt. Beutazta a világot, tanított, előadásokat tartott és több mint 60 könyvet írt. Közismert tisztánlátó képességét gyógyításhoz és okkult kutatások végzéséhez használta.

G. H. által a könyvhöz írt bevezető (részlet):

"Szeretett feleségem, Sandra, kérésére engedtem meg, hogy a fizikai világból való távozásom után kiadásra kerüljön e napló, amelybe rendszeresen feljegyeztem okkult élményeimet. ... Ezek a feljegyzések, amelyeket általában rögtön megtörténtük után lejegyeztem, belső életemnek csupán egy részét képezik. ... Az események nagyrésze rendkívül személyes; szent és valóságos. Mindamelllett egyetértek megjelentetésükkel, kizárólag a halálom után annak érdekében, hogy önbizalmat adjon másoknak is megtalálni a Teozófia okkult és spirituális tanításait. ... A könyv kiadásának másik fontos indítéka, hogy bizonyítékot szolgáltatson arra a Teozófiai Társulat tagjainak - és más érdeklődőknek - , hogy a Bölcsesség Mesterei nem vonták vissza figyelmüket a társulat megalapítása után, hanem folyamatosan nagymértékű támogatást adnak bizonyos tagokon keresztül. Életem nagyrésztében közvetlen, teljesen tudatos, intellektuálisan érthető gondolatokat és tanításokat kaptam a földi hierarchia Adeptus tagjaitól, a legkorábbiak 1913-ban történtek, két alkalommal fizikailag is. Egyszer egy Mester olyan tisztán jelent meg előttem, hogy még egy rajzot is készítettem róla. Más alkalommal, Morya Mester materializálta arcát olyan közel az enyémhez, hogy tisztán megfigyelhettem vonásait.

Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy az Adeptusok inspirálta Teozófiai Társulatot a Mesterek továbbra is tudatukban tartják és *amíg van legalább három olyan ember a Társulatban aki méltó Urunk áldására, addig az soha nem semmisül meg.* ... Mivel ez az egész emberi faj érdeke, nem hagyják elveszni a Teozófiai Társulatot mindaddig, amíg az előbb említett feltétel teljesül. Bár a mi mozgalmunkat időközönként "viharok", vagy "vihar-hullámok" támadják. Ezek egyikének természete, hogy a tagok egy nagy csoportjának figyelmét eltérítik a Teozófia alapvető tanításaitól, különösen a "Titkos Tanítástól". Ezek az emberek aztán vonzódást éreznek más látszólag hasonló irányzatok irodalmához és tevékenységéhez. Ez a folyamat csökkenti a hatékonyságát a teozófiai csoportok munkájának, és arra a mesére emlékeztet, amikor egy kutya szájában egy csonttal átüssza a folyót és közben meglátja a tükörképét a vízben. A csont nagyobbnak látszik és ez becsapja, elengedi és elveszti az igazi csontot amint utána kap a tükörképnek.

Nagyon előnyös volt azoknak, akik az öncélúság legcsekélyebb gondolata nélkül a jelenlegi és jövőbeli életeik számára, csatlakoztak a Teozófiai Társulathoz, és tagságuk éveit alatt rendíthetetlenül és szilárdan kitartottak az eredeti elvek és célok mellett. A társulat alapításának célja a Teozófia népszerűsítése volt és azt hiszem tovább kell folytatnia ezt a funkcióját: elérhetővé tenni az örökérvényű igazságokat és azok alkalmazásait az emberi élet számára; és felbecsülhetetlen lehetőségeket biztosítani a komoly tanulmányozó számára az ösvény megtalálásához, amely a tanítványsághoz, a beavatásokhoz és végül az emberi korlátoktól való teljes megszabaduláshoz vezet."

G.H. önéletírása (részlet):

"Mindössze öt, vagy hatéves lehettem, amikor az első különleges esemény történt. Részlegesen emlékszem egy élénk álom-élményre, miközben félig alvó - félig éber állapotban voltam. Úgy tűnt, mintha a Nap középpontjából egy hatalmas madárforma tűzfigura ereszkedne alá és belépne a testembe a fejem tetején keresztül, szinte lobogó tüzet gyújtva bennem. Túl fiatal voltam egy ilyen látogató fogadásához, és kiabálva ébredtem fel. Mint mindig, édesanyám jött megnyugtani. Fiatal gyermekkorom óta gyakran megrémültem csúnya arcoktól, amelyek az ágyamnál vigyorogtak és grimaszoltak, de édesanyám bölcs és szerető jelenléte mindig eloszlatta félelmemet és békét nyújtott számomra.

Sokkal később az életem folyamán Ceylonban éltem tea termelő emberek között, és a magas hegyekre jártam fel meditálni. Egy alkalommal hirtelen megjelent egy hatalmas Arkangyal a Napból és felettem lebegett, nagyon közel hozzám. Most nem rémültem meg, és megfigyelhettem ezt a ragyogó lényt. Később rájöttem, hogy egyfajta soláris intelligencia, egy Kundalini Déva volt. A megfigyelésem alapján készült kép később a "The Kingdom of the Gods" (Az Istenek birodalma) című könyvemben jelent meg.

A számos eléggé szokatlan tapasztalat ellenére, amelyek közül néhányat majd megemlítek, boldog és egészséges gyermekkorom volt. 1886. március 12-én születtem, egy földbirtokos családban az angliai Lincolnshire-ben. Emlékeimben, ez a hely mint a béke, a szépség és a boldogság él, mindent egybevetve kellemes hely egy inkarnáció kezdetéhez. Legkedvesebb emlékeim a karácsonyi ünnepekhez kapcsolódnak, amikor meghívtuk a munkásainkat és a közeli szomszédainkat az otthonunkba megosztva velük az ünnepet a karácsonyfa körül. Azért is emlékszem főleg erre, mert a birtokunkat Bethlem Farm-nak hívták (a Bethlehem rövidítése).

A szokásos tevékenységek közepette, amelyek egy felcseperedő fiú életét jellemzik, mindig volt egy ragyogó belső tudás szál, amely bevilágította és inspirálta a napjaimat. ... Ez az a meggyőződés volt, hogy valahol létezik egy titkos testvérisége a tökéletesült lényeknek, egy rejtett központtal, ahonnan a tagok kijárnak a világba tanítani és irgalmas cselekedeteket végrehajtani. Tudtam, hogy amikor egymással találkoznak, bizonyos jeleket használnak a kölcsönös felismerésre; és amikor elfáradnak visszatérnek a titkos központba, hogy kipihenjék magukat. Sokkal később, a teozófia irodalmának tanulmányozása alapján rájöttem, hogy a mi bolygónkon valójában nem egy, hanem több ilyen rejtett szentély van, amely az Adeptus tanítók csoportjai számára központként szolgálnak. Ők az emberiségünk virágai, akik úgy döntöttek emberi fejlődésük befejezése után, hogy velünk maradnak segítve minket. Okom van azt hinni, hogy életemet több alkalommal a csodával határos módon mentették meg e Testvériség tagjai.

Talán itt kellene rámutatnom, hogy a gyakran furcsa és szokatlan eseményeket amelyek fiatalkoromban és a felnőtt éveim alatt történtek, a saját megértésem és magyarázatom alapján írom le, az intuíciónkat alkalmazva olyan mértékben, amennyire az kifejlődött.

Visszatérve fiatal korom körülményeihez, és különösen a vallásos felfogáshoz amely annyira áthatotta akkori életemet nyilvánvaló, hogy mélyen hívő keresztényként nőttem fel. Számomra a Biblia abszolút igazság volt és minden szavát szószerint elhittem. A felébredés ebből az állapotból drasztikus volt.

Huszonnégy éves lehettem, amikor Liverpool-ban kaptam munkát egy irodában és egy családnál szállásoltak el Canmere-ben. Nagyon kényelmes volt az elhelyezés és szinte családtagnak tekintettek. A családfő viszont teljesen ateista volt. Láttam amikor egy nap templomba menet átvágtam az utcán és elhatározta, hogy kifaggat.

"Geoffrey" - kérdezte egyszer - "elhiszed, hogy a vízözön előtt minden fajta állatból kettő volt a bárkán?"

"Természetesen" - válaszoltam magabiztosan - "hiszen ez van a Bibliában".

"Nos" - mondta - "a dél-amerikai lajhár naponta egy mérföldet tud megtenni. Így legalább kétezer évvel a vízözön előtt el kellett volna indulnia, hogy időben odaérjen a bárkához. Elhiszed, hogy kettő közülük odaért?"

Ez meglepett és nem is tudtam mit válaszoljak. Ő azonban kitartóan folytatta: "És azt elhiszed például, hogy Joshua megállította a Napot az égen, hogy hosszabb legyen a nappal?"

Kevésbé magabiztosan, de most is azt válaszoltam, "Természetesen elhiszem. Ezt mondja a Biblia".

"Nézd, Geoffrey" - mondta türelmesen, - "nem a Nap mozgása határozza meg a nappalok hosszát, hanem a Föld tengely körüli forgása. Joshuaéért a Föld forgását kellett volna megállítania, akkor viszont minden élőlény, beleértve Joshuaé is, fénysebességgel szállt volna el kelet felé és senki nem maradt volna, hogy feljegyezze ezt a történetet. Mit hiszel most?" És folytatta újabb és újabb kérdésekkel mindaddig, amíg darabokra nem tört a Bibliába vetett hitemet, otthagya engem, mint egy szerencsétlen fiatalembert. A szívemet teljesen üresnek éreztem és nem tudtam hová forduljak.

Boldogtalanságomat a munkahelyemre is magammal vittem, ahol egy idősebb munkatársam megértette a bánatomat, és egy nap kezembe adta Annie Besant: Esoteric Christianity (Ezoterikus Kereszténység) című könyvét. Ez visszaállította a kereszténységbe vetett hitemet és megértettem belőle, hogy a szentírás a történelemnek, a szimbológiának és az allegóriáknak egyfajta keveréke. Később erről a témáról több könyvet is írtam "Rejtett bölcsesség a szent Bibliában" címmel. 1912. márciusában, röviddel Manchester-be költözésemet követően láttam meg egy hirdetőt, miszerint Annie Besant tart előadást, amelyre természetesen elmentem. Nemcsak attól a filozófiától voltam elbűvölve, amit ott megismertem, hanem miközben figyeltem őt, láttam valamit, amiről később megtudtam, hogy az ő aurája volt, amint csodálatos színekben és sugarakban messze túragyogott az épület falain. Ez olyan mély hatással volt rám, hogy azonnal csatlakoztam a Teozófiai Társulathoz.

A manchester-i alosztály aktív tagja lettem, és egy idő múlva a környező településekre jártam kisebb csoportoknak előadásokat tartani. Az első próbálkozásom Wigan-ban volt, ahol az "Élet a halál után" témában beszéltem. Nem sokkal később, visszatérve a második előadásra, egy hölgy várt a terem előtt mélyen gyászban, akihez a lánya csatlakozott. Beszélni akartak velem. A hölgy elmesélte, hogy néhány héttel az "Élet a halál után" című előadásom előtt, a fia haldoklott és őrajta mély szomorúság vett erőt. Az orvos meghagyta, hogy maradjon a fia közelében, ezért a szomszéd szobában volt, mialatt az ajtó nyitva maradt a haldokló szobája felé. Az éjszaka folyamán kinyílt a külső ajtó és két fiatalember lépett be rajta. Átmentek a fia szobájába anélkül, hogy észrevették volna a hölgyet. Kis idő múlva kijöttek és az egyik fiatalember a hölgyhöz lépve nagyon kedvesen beszélni kezdett. Elmondta, hogy ne szomorkodjon, mert a fia nem veszik el, csak elhagyja a fizikai testét. Majd megmagyarázta a halál utáni élet természetét, és a hölgy ettől teljesen megvigasztalva érezte magát. Végül a két férfi ott távozott, ahol bejöttek.

A fiú röviddel ezután meghalt, de az anyának tartást adott az a segítség, amit kapott. Többször elmesélte a családtagoknak és a barátoknak a történetet a furcsa látogatókról, így mindenki szinte annyira ismerte már őket mint a hölgy maga. Aztán anyja és lánya eljöttek a halál utáni életről szóló előadásomra és az első sorba ültek. Nagy volt a megdöbbenésük, amikor az emelvényen felismerték egyikét a látogatóknak. El akarták mondani nekem a történetet és kifejezni elismerésüket.

Akkor még nem voltam jártas a "láthatatlan segítők" szülő teozófiai tanításokban, de röviddel azután megismertem és gyakorlattá tettem, hogy elalvás előtt minden éjszaka elhatározzam, résztveszek ebben a szolgálatban. Be kell vallanom, abban az időben még nem maradt meg bennem azon alkalom emléke, amit a hálás anya elmondott nekem.

folytatása következik

- * * * * *

RÉGI KÍNAI KÉPECSKÉK

Írta: Dr. A.G. Vreede

Fordította: R.L. a "St. Michael's News" 1950. júliusi számában
megjelent írás alapján.

Li

Hu, a bölcs, ott ült tanítványai körében, a lótusztavon lévő porcelán pavilonban. Mindannyiuk elméje és szíve nyugalomban volt és a csend egybehangolta őket Hu lelkének erőteljes rezgéseivel. Igazán szép kép volt, olyan, amilyent a művészek ragyogó színekkel és szép vonalakkal szoktak kiváló teáscsészékre és értékes tálcákra festeni: Hu a nemes aszkéta arcával, ragyogó szemével, szép elefántcsont színű kezével és körülötte odaadó tanítványaival, csendes összpontosítottságban ebben a nyugodt zöld porcelántéglákból épített pavilonban, a tükörsíma tó közepén. Ez volt a kép.

Legidősebb tanítványa törte meg a csendet: „Tiszteletreméltó Hu” kérdezte, „megmagyaráznád nekünk Li igazi természetét?”

Hu felhúzta szemöldökét, mintha a kérdés végtelen mélységét kémlelné; azután egy mosoly világította meg finoman metszett arcát, amely egyszerre volt jóindulatú, kegyes és majdnem hamiskás is.

- „Igen” felelte „megtehetem, ha előbb ti magyarázzátok nekem a I-nek igazi természetét.” „Mindannyian tudjátok” - tette hozzá - „hogyan Li az I kifejezésének és működésének helyes módja, ezért ha magyarázzátok nekem az I természetét, egész könnyű lesz számomra, hogy magyarázzam nektek Li értelmét.”

- „Nekünk úgy tanították” felelte óvatosan a legidősebb tanítvány, „hogyan az I jel jelenti mindazt, ami van és mind ennek okát, de úgy gondoljuk, hogy ez a magyarázat oly hatalmas, hogy gyakorlatilag értelmetlenné válik.”

- „Pontosan így van” - mondta Hu - „most menj tovább és próbáld velünk jobban megértetni azt, hogy mi is valójában az I.”

- „Ez nem könnyű” - hangzott a válasz - „az egyetlen amit látunk, az a tízezerszer tízezerszeres dolog, a végtelen permutációk és kombinációk, amelyekről a Ji-Tsing beszél, de ezek minden bizonnyal nem az I, legfeljebb az I-nek egy kis része. Jin és Jang a nappal és éjjel, a világosság és sötétség állandóan körbeforgó ikerpárja, szükségszerűen szintén része kell legyen az I által kifejezett egésznek, úgy mint minden teremtmény, emberi és nem emberi, minden dolog, a bolygók és a csillagok, a homok és a tengerek vize, a sziklák, minden - és mindennek az Oka.”

- „Ha azt kérdeztem tőled, hogy mi az ember, és te azt válaszolod: a körmei és a haja, az ébrenléte és az alvása és testének húsa és mindezek oka, igazán azt gondolod, hogy megmagyaráztad, hogy mi az ember? Ha könyvet tanulmányozol, a végével kezded és az elejével végzed?”

- „Biztos, hogy nem!”

- „Így, ha megkísérled megmagyarázni, hogy mi az ember valójában azzal kezded, amit ő mint befejezett teremtmény hozott létre, amit szenvedésekkel és nehézséggel hozott létre, ami ahogy létre-jött, a halál és a születés felé halad, vagy kezdetét, eredetét körvonalazod, és azután megállapítod változásait és végül ezek eredményeit?”

- „Így teszem.”

- „Látod kedves barátom, rossz oldalról indulsz el. Felsoroltad nekem és természetesen nagyon hiányosan soroltad fel az I működésének eredményeit és azután, hogy a leírást kiegészítsed hozzátetted: „és mindennek az oka.” Amikor ti a Teremtészet Könyvében, vagy az Eredetek Könyvében, vagy a Változások és Permutációk Könyvében akartok olvasni, mindig az első jellel fogjátok kezdeni. Ez az első jel mindig az I.”

- „Nos Uram, hogy magyaráznád te ezt a szent I jelet?”

- „Mivel minden dolog kezdete, nem lehet megmagyarázni, de fel lehet fogni. Valójában nem egy ideográf (jel), vagy szótag, vagy egyedülálló betű. Az egy hang, oly hatalmas, erőteljes hang, hogy minden dolgot megremegettetne itt benn, ha a hatalmas sárkányok élő fala nem tartaná vissza. Amikor az első Ős-ok a legfelsőbb Örökkévaló mindenütt-jelenválóságában, megoszlásra határozta el magát, hatalmas szenvedéssel és egyúttal örömmel telt kiáltást hallatott. Szünettel, mivel két részre kellett szakítania magát, és örömmel, mert most mindkét résznek volt társa. Ez a hatalmas kiáltás alapján változtatta mag a Legfelsőbb Örökkévaló mindenütt-jelenválóságot, és ez a hang azóta is visszhangzik azon át, ami most az Örök Itt és Most lett. Senki sem tudja, hogy a Kettősségből melyik fél hallotta először a kiáltást és melyik volt az aki válaszolt. Ez körforgásszerű mozgást okozott, mint vadul kergetődő kutyák (vagy légies sárkányok, ha így jobban tetszik), állandóan forogva. Megjelent Jin és Jang, és mind lassabban, vagy inkább méltóságtelesen kezdet forogni. De az I ennek az első mozgásnak a tengelye, az I a forgó kerék és az I a kerék mozgatója. Az I egy hang.

Énekeld helyes módon és hallani fogod, amint a fejedben visszhangzik és egy kis gyakorlattal hallani fogod, amint a szívedben visszhangzik, és tulajdonképpen a tested mindazon részében amelyben akarod, pl. valamely körmödben, vagy a kisujjadbán. Mindenesetre vigyáznod kell és nem szabad engedned, hogy az a rettentő hang ellenőrizetlenül rezegjen fizikai testedben, mert különben nagyon bizarr és veszélyes tapasztalataid lesznek. Inkább kísérelj meg a „hajnali kód”-testedben, vagy az „izzó naplemente” testedben énekelni. Az igazi I-t kell majd énekelned - nem azt, amit hangoddal énekelsz, hanem azt, amit a saját örök princípiumoddal a saját magán örök itt- és most-odban (jelenedben) énekelsz, ha van ilyen „magánterület”.

- „Ez az elsődleges hang” - folytatta Hu - „, a legfelsőbb mennyben körbe-körbe forogva lassan örvénylődvé jön le, de amint mondtam, rezgőereje egyszerűen elpusztítaná, elfűjná mindazt a tizezerszer tízezer dolgot, amelyet ismersz. Ezért határozta el a tizenkét nagy sárkány, hogy megmenti ezt az összetett világot itt lent és tiszteletteljesen ellenálltak az I-nek, vagyis inkább elnyelték azt és alacsonyabb megváltoztatott oktávban adták vissza. Az eredeti I világépítő és világrengető hang kell legyen. Az I, amit a tizenkét sárkány hallat, az inkább olyan, mint egy kórusének, olyan ének, amelyben a hangok színei változnak és összetevődnek. Emlékezték, hogy a szent könyvünkben a jelek különböző szintűek, ami egyik értelmében azt jelenti, hogy a tizenkettő’közül az egyik a saját I-jét ezen a jelen át éneкли. Ugyanígy van a virágok színével és az emberek temperamentumával is. Minden ember szívében állandóan és füllel nem hallhatóan hangzik az I. Ha igazi hangján és színén éneklitek a földi sártestetekben, a hajnalkód-testetekben, vagy az izzó naplemente-testetekben, énekléseitek mindjárt összhangba kerül a tetetlen állapototokban lévő I-vel. Akkor találtátok meg a saját testetek tengelyét. Az esetleg megóv benneteket, vagy kivet a testi állapototokból, hacsak meg nem kérietek a sárkányok egyikét, hogy védelmezzon benneteket. De csak ezen az egy módon fogjátok kitalálni, hogy mi az I: be fogtok lépni a jel igazi lényegébe. Addig, ameddig ezt nem értétek el, én csak szavakból való hidat építhetek nektek a saját tudatlanságotok ürje fölött és azt mondhatom: az I a mindent átható hang, a nagy ritmus - bár az a mozgató erő, de ahogyan helyesen mondtad - üres szóval - mind a tizenkét sárkány által őrzött teljesség világában, mind a tizezerszer tízezer dolog világában és az összes közbenső világokban.”

- „, Ha én most azt kérdezem tőletek: megértettétek-e és ti buzgón igenlőleg bólogattok rá, akkor tanításom hiábavaló és én örökre hallgatni fogok ilyen magaszos dolgok felől. Ha azt mondjátok „nem”, akkor két lehetőség van: vagy félreteszitek az I-t és akkor ti egyenlően reménytelenek vagytok, vagy némelyetek azt mondja: énekelni fogom és medítálok és kutatok és felkészülök és vesződök, amíg a végén felfogok valamit.

Így fiaim és leányaim, inkább hallgassatok és ne mondjatok se igent, se nemet, hanem kutassatok a saját bensőtökben lévő szent összhang után.”

Nagy csend volt ezután, történéssel teli csend, jelentőségteljes csend és erőfeszítéssel, segítséggel teljes áldással teli csend.

Ezután a legidősebb tanítvány ezt mondta: „Idáig felfogtuk azt, hogy Li igazi természetét nem lehet megérteni az I ismerete nélkül.”

Hu ezt válaszolta: „Igen és nem. Ha veszel egy magot, meg lehet magyarázni, hogyan duzzad ez a mag, pattan fel, növeszt kis gyökereket és leveleket és végül saját fajtájú növényt teremt elő. De hogy honnan jön ez a belső impulzus, miért duzzad meg a mag, pattan fel és növeszt kis gyökereket és leveleket, és miért jelenik meg az a bizonyos növény, nem tudhatja senki sem, aki nem egyesítette magát a kérdéses magnak és fájának I-jével.”

- „Akkor az I az élet?” szólalt meg valaki a körből.

- „I az élet, de végtelenül több, mint az élet, az a víznek, tűznek, valamint a földnek és a levegőnek az élete. Az ugyanúgy az óceán, a felkelő nap, a lenyugvó nap; az égbolt, az a déli nap, a hold; mindez egyben és ezért egyik sem közülük. Abszolút mozgás és ezért mozdulatlanság, abszolút hang és ezért a csend, az abszolút kiterjedés és ezért nem kiterjedés. Az, mindezek egyben és ezért egyik sem közülük. Azt kérdezheted, mi a Li; ez méltóságteljes ritmus, amelyben az I halad, a szertartás, amelyben a mozdulatlan I lépked minden itt-en és most-on át. Lépj be ebbe a ritmusba, végy részt ebben a szertartásban és az igazi Li-t fogod használni és csak ha használod az igazi Li-t, a mennyei etikettet, juthatsz el I megismeréséhez és fordítva.”

Hosszú ideig mozdulatlan csendben ültek, még az ujját sem mozdította senki, szempilla se rebtent, amíg a legidősebb tanítvány ezt mondta: „Köszönjük neked tiszteletreméltó Hu, hogy beszéltél nekünk abc-nk első betűjéről.”

Hu mosolygott és nem beszélt tovább.

- * - * - * - * - * -

A BÖLCSESSÉG ISKOLÁJÁNAK TANULMÁNYI PROGRAMJA ADYARBAN

Első szemeszter: 1997.október 2-től december 12-ig

Téma: Tanulmányok a Mesterek leveleiben

Tanulmányi igazgató: Joy Mills

- A Mesterek levelei A.P.Sinnethez.
- A Teozófia alapelvei.
- A Teozófiai Társulat története és szerkezete.
- A Teozófiai Társulat Három Célkitűzésének vizsgálata.
- A teozófiai irodalom áttekintése.
- A szellemi élet természete.

Az 1998. január 5-től február 20-ig terjedő szemeszter:

Téma: A mindennapi élet, mint szellemi gyakorlat

Tanulmányi igazgató: Dr. Ravi Ravindra professzor

Heti programok:

- Első hét : Miből áll a szellemi gyakorlat? Szabadok lehetünk-e a mindennapi élettől?
- Második hét: A félelem és vágyak élete a mindennapi életben.
- Harmadik hét: Friss elme, friss élet.
- Negyedik hét: Hacsak a mag meg nem hal, nem hozhat gyümölcsöt.
- Ötödik hét : Mindennapi élet a roppant nagyság jelenlétében.
- Hatodik hét : A átalakulás szükségessége; hogyan jár-kell egy bölcs ember?
- Hetedik hét : Aki meghal mielőtt meghalt volna, nem hal meg amikor meghal.

A tanulmányon résztvevők a társulat részlegeit is látogathatják és az Adyar Könyvtárban végezhetnek kutató munkát.

**A Magyar Teozófiai Társulat kiadásában
az alábbi magyar nyelvű könyvek
kaphatók:**

1. ALCYONE:	A Mester lábainál.
2. A. BESANT:	A sors törvénye.
3. A. BESANT:	Az újraszületés törvénye.
4. A. BESANT:	Bevezetés a jogába.
5. A. BESANT:	Az Ősi Bölcsesség.
6. BHAGAVAD GITA	(Az isteni ének).
7. H.P. BLAVATSKY:	Gyakorlati okkultizmus.
8. H.P. BLAVATSKY:	A Csend Hangja.
9. H.P. BLAVATSKY:	Dzjan Könyve.
(Kivonat a Titkos Tanítás -ból).
10. H.P. BLAVATSKY:	Az ezoterikus filozófia alapjai.
11. M. COLLINS:	Világosság az ösvényen.
12. HILD KÁROLYNÉ:	A Grál-misztérium
ezoterikus jelentése.
13. C. JINARAJADASA:	Ami van és ami lesz.
14. C. JINARAJADASA:	Amit a teozófus hisz.
15. C.W. LEADBEATER:	A Csakrák.
16. C.W. LEADBEATER:	Élet a halál után.
17. J.G. PATTERSON:	A Létezés misztériumai.
18.	Minden vallás egyesülése közös imáadásban.
19.	Teozófia és a Teozófiai Társulat.
20. KAHLIL GIBRAN:	A próféta.

Előkészületben:

H.P. BLAVATSKY: A titkos tanítás.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT
1065 BUDAPEST
VI., Bajcsy-Zsilinszky út 51. I. em. 5.
Telefon: 153-4472

A TEOZÓFIA ÉS A TEOZÓFIAI TÁRSULAT

A Teozófiai Társulatot New Yorkban alapították 1875-ben és az indiai Madrasban vált testületté 1905-ben. Teljesen felekezet nélküli társulása olyan embereknek, akik az igazságot keresik, az általános testvériséget akarják előmozdítani, a toleranciát megvalósítani, az előítéleteket csökkenteni és a vallások, nemzetek és fajok lényegbeli egységét hangsúlyozni.

HÁRMAS CÉLJA:

- Első:** Megalkotni az emberiség egyetemes testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási, társadalmi osztálybeli, nemi és faji megkülönböztetés nélkül.
- Második:** Támogatni a vallások, bölcseletek és tudományok összehasonlító tanulmányozását.
- Harmadik:** Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit és az emberben rejlő erőket.

A Teozófiai Társulat nem vallhatja kizárólag magáénak a teozófiát, a teozófia ellenben magáénak vallhatja a Teozófiai Társulatot.

A Teozófiai Társulat tagjai olyan tanulmányozó és kutató emberek, akik:

- vagy a világ valamelyik vallásához, vagy egyikhez sem tartoznak,
- a fent említett három cél elismerése révén egyesültek azért, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és hogy összehozzanak jóakarató embereket, bármi legyen is a véleményük,
- együtt kívánják tanulmányozni a vallási és egyéb igazságokat és tanulmányaik eredményét másokkal is közölni óhajtják.

A kapocs, mely őket összetartja, nem egy közös vallás hirdetése, hanem az igazság keresése, valamint az egyetemes testvériségben való hit. Azt vallják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kell keresni. Az igazságot pedig olyan jutalomnak tartják, amelyre törekedni kell, mert az nem dogma, melyet tekintélyek kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy az egyéni intuíció eredménye kell hogy legyen, nem pedig megelőzője. Alapja pedig a tudás, ne mások állítása legyen. Toleranciájukat mindenkire, még a békétlenekre is kiterjesztik, és ezt nem mint előjogot, hanem mint kötelességet gyakorolják; a tudatlanságot meg akarják szüntetni, nem pedig büntetni. Minden vallásban az Isteni Bölcsesség részleges kifejezését látják, inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a téritést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.